

บทนำ

ว่ากันว่า...คนเรามักจะตกหลุมรักคนไทป์เดิมหรือใกล้เคียง เดิมซ้ำๆ ไม่ว่าจะความสัมพันธ์ครั้งก่อนจะจบลงอย่างสวยงามหรือไม่ ก็ตาม

ม่านมุกก็เป็นหนึ่งในนั้น

เธอแพ้ผู้ชายที่เป็นหมอ โดยเฉพาะหมอที่สูง หล่อ หน้าใส คิ้ว เข้ม จมูกโด่ง ตาสองชั้นหลบในนิดๆ บุคลิกอบอุ่น สุภาพ อ่อนโยน และยิ้มสวย อย่างเช่นหมอที่นั่งอยู่ตรงหน้าเธอตอนนี้

นพ. ปริชญ์ ภัทรไพศาลสกุล

นั่นคือชื่อและนามสกุลที่ปักอยู่บนอกเสื้อกาวน์ด้านซ้ายของเขา

วินาทีแรกที่เห็นหน้าแพทย์หนุ่ม หัวใจดวงน้อยของม่านมุกก็ หัวน้้นไหวทันที เพราะคุณหมอล้อเวอ์ หล่อละลาย หล่อกร้าวใจ หล่อ เหมือนหลุดออกมาจากซีรีส์เกาหลีสักเรื่อง เขาคือความดั่งามของโลกใบนี้ คือผู้ชายที่เหมาะสมกับคำว่า ‘หล่อมากแม่’ ที่สุด

“คนไข้เป็นอะไรมาครับ” เสียงทุ้มสุภาพดึงให้ม่านมุกกลับมายัง ปัจจุบัน

“เอ่อ...ปวดจี๊ดๆ ที่ท้ายทอยด้านซ้ายค่ะ” ดินะที่เธอไม่ได้เป็นโรคหัวใจ ไม่งั้นคงหัวใจวายตายเพราะความหล่อของหมอไปแล้วละ

หญิงสาวพยายามเก็บอาการสุดฤทธิ์ระหว่างตอบคำถามแพทย์หนุ่ม
ว่าแต่ชื่อเราก็เข้ากับนามสกุลคุณหมออยู่นะ ‘ม่านมุก ภัทร-
ไพศาลสกุล’ อ้ายยย เพอร์เฟกต์มากเวอร์

“เป็นมากรั้วแล้วครับ” คุณหมอซักประวัติเธอพลางก้มหน้าจด
ข้อมูลลงในชาร์ตคนไข้

“สี่ห้าวันคะ” หมอคะ หมอจะหล่อไปไหนคะ คนไข้ใจบางไป
หมดแล้วนะรู้ไหม

ม่านมุกตอบคำถามไป หวิดหมอไป

“กินยาอะไรไปแล้วบ้างครับ”

“กินพาราฯ ค่ะ แต่มันไม่ดีขึ้นเลย กลัวว่าจะเป็นอย่างโรนแรงเลย
ลองมาตรวจดูนะคะ” คุณหมอใส่น้ำหอมกลิ่นอะไรนะ ทำไม่ตัวถึงได้
หอมสะอาดแบบนี้

“มีไข้ไหมครับ”

“ไม่มีคะ” ดวงตากลมโตลอบมองสำรวจใบหน้าของคุณหมอไป
ด้วย คนอะไร หน้าใสถึงเลย ปากก็ชมพูชมพู

“แล้วมีอาการนอนไม่หลับด้วยไหมครับ” แพทย์หนุ่มไม่ได้รู้ตัว
เลยว่ากำลังถูกคนไข้แหะโลมทางสายตาอยู่

ม่านมุกพยักหน้าหงึกๆ “คะ ช่วงนี้หลับๆ ตื่นๆ ตลอดเลย”

เขาเงยหน้าขึ้นมามองเธอพร้อมกับยกยิ้มมุมปากน้อยๆ เป็นยิ้ม
ที่ดีที่สุดใจที่สุดเลย

“ขออนุญาตนะครับ” แพทย์หนุ่มเอ่ยเสียงนุ่มนวลแล้วเอาสเตต-
โทสโคปมาทาบฟังเสียงหัวใจเธอ

ตึกตึก ตึกตึก

“ไม่ต้องตื่นตื่นนะครับ ทำตัวสบายๆ ได้เลย”

ม่านมุกอยากจะบอกว่าหมอหล่อขนาดนี้ ใครจะไม่ใจสั้นเล่า
แถมตอนนี้ใบหน้าเขายังอยู่ห่างจากใบหน้าเธอแค่ไม่กี่คืบ ยิ่งอยู่ใกล้ๆ

แบบนี้ จมูกก็ยิ่งได้กลิ่นตัวหอมสะอาดของเขาชัดเจน ตอนนี้งานมูกจะหัวใจวายจริงๆ แล้วค่ะ

ใช้เวลาฟังเสียงหัวใจเธอไม่นาน คุณหมอก็ผละออกไป ก่อนจะถอดสเตตโทสโคปคล้องคอไว้เหมือนเดิม

“หัวใจเต้นเร็วนะครับ” ดวงตาสีเข้มของเขาเป็นประกายพร่างพราวชวนให้หวั่นไหวอย่างแรง

“เอ่อ ค่ะ” ที่มันเต้นเร็วก็เพราะหมอนั่นแหละค่ะ

“ช่วงนี้มีเรื่องเครียดอะไรหรือเปล่าครับ”

“ก็...นิดหน่อยค่ะ”

...

แพทย์หนุ่มถามคำถามมานมูกอีกหลายข้อ ก่อนจะสรุปสาเหตุที่ทำให้หญิงสาวปวดหัวว่าเป็น Tension-type headache

“อาการแบบนี้...หมอน่าจะเกิดจากความเครียดครับ”

“แล้วมันอันตรายหรือเปล่าค่ะ” รอยกังวลผุดขึ้นบนใบหน้าจิ้มลิ้ม

“โรคปวดหัวจากความเครียดไม่มีอันตรายร้ายแรงนะครับ ถ้าคนไข้ไม่เครียดก็จะมีอาการครับ” แพทย์หนุ่มยิ้มอบอุ่น แล้วถามต่อ “ไม่ทราบว่าคนไข้แพ้ยาอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่แพ้ค่ะ” แต่แพ้คุณหมอมากๆ เลยค่ะ มานมูกเอ่ยต่อในใจ

แม้จะเจอกันแค่ไม่กี่นาที แต่เธอมั่นใจว่าตกหลุมรักเขาเข้าแล้วละ

“งั้นเดี๋ยวหมอจะสั่งยาแก้ปวดแล้วก็ยากลายเครียดให้ นะครับ นอกจากทานยาแล้ว คนไข้ควรพักผ่อนให้เพียงพออย่างน้อยเจ็ดชั่วโมงต่อวัน ออกกำลังกายอย่างน้อยอาทิตย์ละสามวัน งดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ถ้าเป็นไปได้ และอย่าลืมหาเวลาทำกิจกรรมคลายเครียดด้วยนะครับ”

“คะคุณหมอมอ” ม่านมุกส่งยิ้มที่สวยที่สุดให้เขา
ว่าแต่จะชวนคุณหมอมอไปดูหนังคลายเครียดได้ไหมน้ำ
บ้างจริง คิดอะไรออกไปเนี่ย เธอเป็นผู้หญิง ไม่แรดสิม่านมุก
รุกแรงไปเดี๋ยวกุณหมอมตใจหรรอก ค่อยๆ อ่อยแบบเนียนๆ ดีกว่า
ก็อก ก็อก ก็อก
ระหว่งนั้นเสียงเคาะประตูห้องก็ดังขึ้น ก่อนที่พยาบาลจะเปิด
เข้ามา

“หมอบรินท์คะ มีเคสคอนซัลต์จากวอร์ดศัลย์คะ”

“โอเคครับ ผมตรวจเสร็จพอดี”

หมอบรินท์หรวอ ซื่อเท่ที่สุดเลย อ้ายยย แม่คะ หนูจะเอาคนนี้!

แพ้มอ

เราทุกคนต่างอยากเป็น 'ใครคนนั้น' ของ 'ใครสักคน'
เป็นคนสุดท้ายที่เขาคิดถึงก่อนเข้านอน
เป็นคนแรกที่เขาอยากเจอหน้าเมื่อตื่น
เป็นคนที่ทำให้โลกของเขาสดใส
เป็นคนที่เขาขาดไม่ได้
และเป็นคนที่เขาจะไม่มีวันปล่อยมือไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม
มานมูกนั่งเพื่อตามประสาคนโสดหลังจากดูซีรีส์เกาหลีจบตอน
เธออยากจะเป็นคนสำคัญของใครสักคน...แต่ดูเหมือนว่า
ความรักที่ไร้มักจะต้องลงท้ายด้วยความผิดหวังอยู่ร่ำไป

ตั้งแต่มีความรักครั้งแรกตอนอยู่ ม. 3 จนถึงตอนนี้ที่อายุสี่สิบหก
ผู้ชายทั้งเก้าคนที่เธอตกหลุมรักล้วนเป็นหมอ แต่มีเพียงสองคนเท่านั้น
ที่พัฒนาความสัมพันธ์ไปถึงขั้นเป็นแฟนกัน และมันก็จบลงด้วยการที่
เธอโดนนอกใจทั้งสองครั้ง

ปาดน้ำตาเปีย

นอกนั้นก็คือนก นก และนก แต่นกครั้งไหนก็ไม่น่าเจ็บใจเท่า
ครั้งล่าสุด เพราะคนที่สอยผู้ชายที่เธอชอบไปก็คือ 'เพื่อนสนิท' นั่นเอง
เมื่อก่อนแก 'สายแซบ' ของมานมูกมีกันสี่คนคือ พชณี มติธา

ตุลยา และเธอ

หญิงสาวรู้จักกับพัชนีและมทிரามาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมต้น ก่อนที่ตุลยาจะเข้ามาสนิทกับพวกเธอที่หลังตอนเรียนมหาวิทยาลัย

เวลาที่มีเรื่องอะไรมางมุกและเพื่อนๆ จะเล่าให้กันฟังเสมอ เรียกได้ว่าเวลาที่มีความสุขก็ยิ้มและหัวเราะไปด้วยกัน ส่วนเวลาที่มีความทุกข์ทุกคนก็จะคอยอยู่เคียงข้างเป็นกำลังใจให้กัน ไม่ปล่อยให้เพื่อนรู้สึกอย่างเดียวดาย

หลังจากเรียนจบ เธอและเพื่อนๆ แยกย้ายกันไปทำงานคนละที่ พัทณีเป็นเออีของเอเจนซีโฆษณา มทிரาคือเลขานุการของผู้บริหาร ตุลยาทำงานโรงแรม ส่วนมานมุกเป็นคนเดียวที่ไม่ได้ทำงานประจำ

อาชีพของเธอคือการเป็นบิวตี้บล็อกเกอร์รีวิวเครื่องสำอาง แครีเทคนิกการแต่งหน้าและการแต่งตัว ความรู้ด้านความสวยความงามรวมทั้งไลฟ์สไตล์อื่นๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่มานมุกชอบและมีความสุขที่ได้ทำ

ปัจจุบันมีคนติดตามช่องของเธอมากกว่าแปดแสนคน ทำให้หญิงสาวมีรายได้เดือนหนึ่งๆ ถึงหลักแสนเลยทีเดียว

แม้ว่าหลังจากต่างคนต่างทำงาน มานมุกและเพื่อนๆ จะไม่ได้เจอกันบ่อยเหมือนสมัยเรียน แต่ความเป็นเพื่อนก็ยังแน่นแฟ้นไม่เปลี่ยน พวกเธอนัดกินข้าวกันเสมอเมื่อมีเวลาว่างเพื่ออัปเดตชีวิตของแต่ละคน โดยเฉพาะเรื่องความรัก เพราะฉะนั้นเวลาใครกำลังแอบบึ้งบึ้งผู้ชายคนไหนอยู่ หรือมีผู้ชายมาจีบ ก็ต้องมาเล่าให้เพื่อนๆ ฟังด้วย เพื่อจะได้ช่วยกันสกรีนผู้ชายให้เพื่อน

ตอนนั้นมานมุกกำลังวางแผนจะจีบหมอมคนหนึ่ง เธอเล่าให้เพื่อนๆ ฟังว่าเขาเป็นหมอมอยู่ที่โรงพยาบาลไหน แผนกอะไร พร้อมเปิดอินสตาแกรมคนหมอมให้ทุกคนดู สามสาวต่างก็เอาใจช่วยให้เธอคว้าหัวใจเขามาครองได้สำเร็จ แต่มานมุกไม่ได้รู้เลยว่าเพื่อนคนหนึ่งแอบไปอ่อยหมอมคนนั้นลับหลังเธอ จนได้หมอมมาเป็นแฟน ซึ่งเพื่อนคนที่ว่า

ก็คือ ‘ตุลยา’

ม่านมุกู้ว่าการมีคู่แข่งหัวใจเป็นเรื่องปกติ แต่การที่ตุลยารู้ว่าเธอชอบผู้ชายคนนั้นแล้วยังไม่อ่อยเขา มันไม่ใช่สิ่งที่คนเป็นเพื่อนทำกันหรือเปล่า เธอยอมรับเรื่องแบบนี้ไม่ได้ พัทนี่และมทिरากก็เช่นกัน ความเป็นเพื่อนระหว่างพวกเธอและตุลยาจึงลึกลงไปเพียงเท่านั้น แต่ดูเหมือนตุลยาก็ดูไม่ได้แคร์ และไม่ได้อู้สึกพะอายใจกับการกระทำของตัวเองสักนิด เพราะหลังจากนั้นก็ยังอู้รูปคู่กับหมอลงอินสตาแกรมราวกับจะเยาะเย้ยเธอ

ฮืออ จบดรามามาดีกว่าเนอะ เรื่องมันผ่านไปตั้งสองปีละ ตอนนี้ชีวิตเธอแฮปปี้ดี และก็มี ‘เป้าหมายใหม่’ แล้วด้วย

ม่านมุกู้ยิ้มหวานเมื่อคิดมาถึงตรงนี้

“ป้านี้หมอบริษัทจะทำอะไรอยู่น้า”

ตั้งแต่กลับจากโรงพยาบาลเมื่อวานนี้ เธอก็เอาแต่คิดถึงหมอบริษัท ไม่ว่าจะทำอะไร ใบหน้าของเขาก็ลอยเข้ามาในความคิดตลอดไม่รู้เหมือนกันนะว่าเขาจะหวนไหว้กับเธอบ้างหรือเปล่า

‘แต่สว่ระดับมิสยูนิเวิร์สอย่างเรา หมอบริษัทต้องแอบหวนไหว้บ้างแหละน่า’

ม่านมุกอวยตัวเองอย่างไม่เคอะเขิน อย่าลืมน้าว่าเธอเป็นบิวตีบิล็อกเกอร์ ถ้าไม่สว่เป๊ะปัง คนจะติดตามเยาะขนาดนี้หรอคะ
ตั้ง!

เสียงเตือนจากแอปพลิเคชันไลน์ดังขึ้น เมื่อม่านมุกูหีบสมาร์ตโฟนมาดูก็พบว่าพัทนี่ส่งข้อความเข้ามาในกรู๊ปไลน์ของแก๊ง ‘สายแซบ’

Pat : สาวๆ เย็นนี้ว่างไหม ไปร้านลาบจ๋าโฮมกัน

Manmook : เอาดิ กำลังอยากกินอะไรแซ่บๆ อยู่พอดี

Milk : ไปค่าา

Pat : โอเค จั๊นเจอกันทุ่มนึงนะ

“ว้าย นั้หมอเคยยั้ยังสตาฟฟ้ออร์โธฯ นี้นา”

“เออ จริงด้วย”

“หล่อ ตี๋ สูง ชาว เร้าใจเวอ์ร อยากได้เป็นแพนจ้ง”

“แต่พวกหมอออร์โธฯ เจ้าฐึ้นะ”

“มันก็ไม่ทุกคนใหม่ ฉันว่าหมอเคยยั้ไม่ใช่ผู้ขายอย่างนั้นหรือก”

“แต่ฉันว่าหล่อๆ แบบนี้เจ้าฐึ้ชั้วร์”

“เบาๆ สิแก เดียวเขาได้ยีน”

“ไม่ได้ยีนหรือกน่า”

สองพยาบาลสาวจบใหม่ทีเพ็งเข้ามาทำงานทีโรงพยาบาลนีเป็นวันที่สองหยุดคุยกันชั่วคราวเมื่อชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งในชุดเสื้อกาวนั้สั้นทีพวกเธอเอ่ยถึงกำลังเดินมาทางนี้

ผู้ขายคนนั้นก็คือ นายแพทย์ดุลยวัต ภัทรไพศาลสกุล ยังสตาฟฟั้ของแผนกออร์โธปิดิกส์ หรือแผนกทีให้บริการตรวจรักษาโรคเกี่ยวกับกระดูก ข้อ กล้ามเนื้อ เส้นเอ็น และเส้นประสาทนั้นเอง

เป็นที่รู้กันดีว่าแผนกออร์โธปิดิกส์เป็นแผนกทีมีหมอผู้ชายมากทีสุด แต่ทีสำคัญไปกว่านั้นก็คือเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของหมอผู้ชายแผนกนีหน้าตาดีมากกก

ดุลยวัตก็เป็นหนึ่งในเก้าสิบเปอร์เซ็นต์นั้น ความหล่อของเขาเป็นที่พูดถึงตั้งแต่เข้ามาเป็นเรสซิเดนต์ปีแรก คนไข้ ญาติคนไข้ พยาบาล หรือแม้แต่หมอดูด้วยกันต่างอยากจับจองเป็นเจ้าของหัวใจเขาทั้งนั้น แต่ดูเหมือนว่าเจ้าตัวจะหวงความใสดอยั้ไม่ใช่น้อย เพราะจนถึงตอนนี้ดุลยวัตก็ยั้ไม่มีสาวข้างกาย

เมื่อวานนี้พีพยาบาลทีเวิร์ดเอารูปดุลยวัตให้พวกเธอดู และ

¹ ‘ยังสตาฟฟั้’ คือหมอทีเพ็งเรียนจบเฉพาะทาง ซึ่งจะได้เปลี่ยณสถานะจาก ‘เรสซิเดนต์’ มาเป็นสตาฟฟั้ของแผนกนั้นๆ

บอกว่าเป็นคือหมอที่หล่อที่สุดในโรงพยาบาลนี้ ในรูปว่าเขาหล่อมากแล้ว แต่ตัวจริงหล่อกว่าสิบเท่าเห็นจะได้

“อ้าว เคย เย็นนี้ลงเวรแล้วไปไหนหรือเปล่า” หมออีกคนที่ หน้าตาดีไม่แพ้กันเอ่ยทักดูลยวีระหว่างทาง

“ยังไม่มีแพลนเลยพี่จรจรศ” เจ้าของเสียงทุ้มหัวตอบ

“กูกับไอ้ไกด์จะไปร้านลาบจำโฮม สนใจปะ”

“เอาดีพี่ ไม่ได้ไปนานละ”

ร้านลาบจำโฮมเป็นร้านอาหารอีสานสไตล์คันทรี่ที่ตั้งอยู่

แถวพระรามเก้า การตกแต่งร้านให้บรรยากาศความเป็นอีสานชนานแท้ ลูกค้าเลือกที่นั่งได้ทั้งโซนเอาต์ดอร์ อินดอร์ หรือจะเป็นห้องคาราโอเกะ ส่วนตัวทางร้านก็มีให้บริการเช่นกัน ม่านมุกและเพื่อนๆ เลือกห้องคาราโอเกะขนาดเล็กสำหรับสามถึงห้าคนเหมือนทุกครั้งที่มาที่นี่

บิวตี้บล็อกเกอร์สาวอยู่ในชุดเสื้อเอวลอยแขนตุ๊กตาสีขาว ที่แมตซ์กับสกินนี่ยีนส์น้ำเงินและรองเท้าส้นสูงสีครีมได้อย่างลงตัว ผมยาวสีน้ำตาลอ่อนมัดตั้งโงะสองข้างแบบแบ้วๆ ซนๆ แต่งหน้าสไตล์สดใส และคอมพลีตลุคด้วยสร้อยข้อมือกับต่างหูน่ารักๆ

ส่วนพีชนี่และมทิวราอยู่ในชุดทำงานแบบสาวออฟฟิศ เพราะพอเลิกงาน ทั้งคู่ก็ตรงมาที่ร้านทันที

“รับอะไรดีคะ” เด็กเสิร์ฟสาวถามพลางถือสมุดฉีกและปากกา รอคัดออเดอร์

“เอาตำปูปลาร้าจ๊ะ ขอแซ่บๆ เลยนะ แล้วก็หมูแดดเดียวกับไส้อ่อนทอดกระเทียมจ๊ะ” พีชนี่สั่งเป็นคนแรก

“เอาคอกหมูย่าง ต้มแซ่บเนื้อเปื่อย แล้วก็ยำปลาชุกฟูจ๊ะ” มทิวราสั่งเพิ่มอีกสามเมนู

“แล้วก็ตำไทยกุ้งสด ลาบหมู ชุบหน่อไม้ด้วยจ๊ะ” ม่านมุกสั่ง

ปิดท้าย

“พี่รับเป็นข้าวเหนียวหรือข้าวสวยคะ”

ม่านมุกหันไปถามพัชณีและมัทรีา ทุกคนตอบว่าเอาข้าวเหนียวหมด จึงสั่งข้าวเหนียวหนึ่งกระติบ ซึ่งพอดีสำหรับสามคน

“มีตำปูลากร้าหนึ่ง หมูแดดเดียวหนึ่ง ใส่อ่อนทอดกระเทียมหนึ่ง...” พนักงานของร้านทวนออร์เดอร์ที่พวกเธอสั่งอีกรอบ

“ตามนั้นจ้ะ” ม่านมุกยกมือขึ้นทำท่าโอเค

“เอ่อ พี่คะ พี่คือพี่ม่านมุกช่องไอแอมม่านมุกหรือเปล่าคะ” เด็กเสิร์ฟสาวถามด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ

“ใช่จ้ะ น้องติดตามช่องพี่ด้วยเหรออ” รอยยิ้มสดใสพราวไปทั่วใบหน้าจิ้มลิ้มของบิวตีบิล็อกเกอร์สาว

เมื่อรู้ว่าเธอคือม่านมุกตัวจริง เจ้าตัวก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “กรี๊ดดด! หนูชอบพี่มากเลย ตัวจริงพี่สวยกว่าในคลิปอีก หนูขอเซลฟี่กับพี่ได้ไหมคะ”

“ได้เลยจ้ะ มา! พี่ถ่ายให้” หญิงสาวยื่นมือขอโทรศัพท์มือถือของอีกฝ่าย

“ขอบคุณค่า เดี่ยวหนูจะโพสต์อวดเพื่อนว่าเจอพี่ม่านมุกตัวจริง”

หลังจากเซลฟี่เสร็จ ม่านมุกก็ให้เด็กเสิร์ฟสาวเช็กรูปก่อน

“โอเคไหม ถ้าไม่โอเค พี่ถ่ายให้ใหม่”

“โอเคค่ะพี่ พี่สวยมากกก ชอบคุณมากๆ เลยนะคะ” ฝ่ายนั้นยกมือไหว้ม่านมุก รอยยิ้มปลาบปลิ้มยังคงพราวอยู่ทั่วใบหน้าของเจ้าตัว

“จ้ะ ฝากติดตามช่องพี่ไปนานๆ นะ”

“แน่นอนค่ะ เดี่ยวหนูรีบเอาออร์เดอร์ไปให้แม่ครัวก่อนนะคะ” เด็กเสิร์ฟสาวเดินออกไปพร้อมสีหน้าดีใจ

“แหมम्म มีแฟนคลับทุกที่ไม่เว้นร้านลาบเลยนะยะเพื่อนฉัน”
พัชนีทำเสียงหมั่นไส้ แต่จริงๆ ภูมิใจแทนเพื่อนที่做事情ที่ตัวเองรักจน
ประสบความสำเร็จ

“คนสวยกึ่งี้แหละคะ” บิวตีบิล็อกเกอร์สาวยิ้มปลื้ม

“มันหน้าให้ร้อยเลยคะอีมุก” มทிரามองแรงใส่เพื่อน

“ก็พูดความจริง”

“ค่าาา” เลขาฯ สาวลากเสียงยาวอย่างหมั่นไส้

“เรื่องอวยตัวเองต้องยกให้มัน”

สาวๆ แซวกันไปแซวกันมา

“นี่ มาร้องคาราโอเกะระหว่างรออาหารกันดีกว่า เพื่อนอยาก
แดนซ์แล้ว” มทிரาชวน

“มา! อยากแดนซ์แล้วเหมือนกัน” เออีสาวคว่าไม่ใคร่โพนลุกขึ้น
ยืน และผายมือไปยังม่านมุก “เชิญคีย์เพลงคะเพื่อน”

“อันตลอด” แม้จะบ่น แต่ม่านมุกก็เดินไปคีย์เพลงให้เพื่อน

ถ้าคิดว่าพวกเธอจะร้องเพลงของเกิร์ลกรุ๊ปชื่อดังอย่าง Blackpink
Twice IZ*ONE หรือ Red Velvet แล้วละก็ ม่านมุกบอกได้เลยว่า...คุณ
คิดผิด

เพราะแก๊งสายแซ่บอย่างพวกเธอต้อง...

“แพทคะ แพทคะ หนูชื่อแพท มากับมิลค์ แล้วก็มากับมุก”

“มิลค์คะ มิลค์คะ หนูชื่อมิลค์ มากับแพท แล้วก็มากับมุก”

“มุกคะ มุกคะ หนูชื่อมุก มากับมิลค์ แล้วก็มากับแพท”

“ลัล ลัล ลา ลัล ลัล ลัล ลา มา ม้า มา ม้า มา มาออกมาเต้น”

สามสาวแดนซ์สุดเหวี่ยงไปกับเพลง “Super วาเลนไทน์” ของ
ศิลปินวง Super วาเลนไทน์ โดยใส่ชื่อเล่นตัวเองแทนชื่อศิลปินต้นฉบับ
จากนั้นก็ต่อยด้วยเพลงลูกทุ่งจังหวะสนุกสนานอีกสามเพลงรวด ก่อน
จะมานั่งพักเหนื่อยกันบนโซฟา

“นี่พวกแกไปเก็บกดอะไรกันมา เต็มแรงกว่าเจน นุ่น โบว์รวมกันอีก” พัทธนีแสร้งเพื่อน ๆ ที่สะบัดหัวกันแบบไม่กลัวหัวจะหลุด

“ก็เพื่อนเครียดนี่คะ ทำงานมาทั้งอาทิตย์ไม่ได้ปลดปล่อยเลย วันนี้ขอหน่อยเถอะ” เลขาฯ สาวว่าพาลางยกมือขึ้นมาโบกกลมเข้าหน้า

“แกก็ไม่แพ้กันหรือไอ้แพท” ม่านมุกยิ้มขึ้น นี่ถ้าพัธนีเอวเคล็ดขึ้นมา เธอจะไม่แปลกใจเลย

“จริงหรือ นีว่าเบาๆ เองนะ” เออีสาวทำหน้าเบ๊ว

“จ๋าาา” / “จ๋าาา” ม่านมุกและมทิราลอกตาพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

“แหม อย่าหมั่นไส้เพื่อนเลย ก็งานมันเครียดนี่นา ถ้าไม่ปลดปล่อยบ้างเดี๋ยวเป็นบ้าคะ” พัทธนีว่า

เมื่ออาหารที่สั่งไว้มาเสิร์ฟ สาวๆ ก็กินไปเมาท้มอขไป โดยมีเพลงหมอลำคลอ ทำให้ได้บรรยากาศเหมือนกำลังนั่งจกส้มตำอยู่ที่เถียงนาน้อยยังงัยยังงั้น

“นี่ ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมแกังเรายังโสด ทั้งที่แต่ละคนก็สวยแซ่บขนาดนี้” พัทธนีเปิดประเด็น

“โสดอย่างมีคุณภาพ ก็ยังดีกว่ามีแฟนห่วยๆ นะยะ” มทิราที่กำลังปั้นข้าวเหนียวออกความเห็น

“ใช่ โสดไม่ได้แปลว่าไม่มีใครเอาสักหน่อย เราก็แค่อยากเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตัวเอง” ม่านมุกอมยิ้มเมื่อนึกถึง ‘สิ่งที่ดีที่สุด’ ที่เธอเลือกแล้ว

“ยิ้มแบบนี้คือ?” พัทธนีหรีตามองเพื่อน

“นั่นสิ เมาที่มาคะอีมุก” เลขาฯ สาวทำหน้าอวยากรู้สึกอยากเห็น

“ก็...” ม่านมุกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ “ฉันชอบหมอลำคนนึงอยู่แหละ”

“หมอลำอีกแล้วหรือ!/หมอลำอีกแล้วหรือ!” พัทธนีและมทิราโพล่งขึ้นมาพร้อมกัน

2

ผู้ของเพื่อน

“หมอลอกแล้วเหอ!/หมอลอกแล้วเหอ!” พัทธนีและมทิตรา โพล่งขึ้นมาพร้อมกัน

บิวตีบิล็อกเกอร์สาวพยักหน้าเบาๆ “อ้อ”

“ใครนำประกาศว่าชาตินี้จะไม่ชอบหมอลอกแล้ว” พัทธนีทำที่หัน ไปถามมทิตรา ทั้งที่รู้ว่าคนคนนั้นคือใคร

“คนพูดน่าจะอยู่แถวๆ นี้ใหม่แก แต่ทำทางมันจะจำไม่ได้แล้ว ละ” เลขาฯ สาวขี้ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ ผู้ชายคนแรกที่เพื่อนเธอชอบจนถึง คนล่าสุดเป็นหมอลอกวนๆ และทั้งที่ประกาศกร้าวว่าจะไม่ชอบหมอลอก แล้วหลังจากอกหักครั้งล่าสุด แต่สุดท้ายก็ตกหลุมรักหมอลอกจนได้

“แหม พวกแกก็ มันก็แค่บังเอิญที่เขาเป็นหมอลอก ถึงเขาจะทำ อาชีพอื่น ฉันก็ชอบเขาอยู่ดีนั่นแหละ เพราะวินาทีแรกที่เห็นหน้าเขา อ๊ะ ใจฉันมันก็บอกว่าคนนี่แหละพ่อของลูก” ม่านมุกเอ่ยพลาง จินตนาการภาพครอบครัวที่มีหมอลอกปริญซ์เป็นพ่อ มีเธอเป็นแม่ และมี ลูกชายกับลูกสาวที่แสนน่ารักอีกสองคน คงจะเป็นครอบครัวที่อบอุ่น ที่สุดเลยละ

“จ๋าาา”/“จ๋าาา” คราวนี้พัธนีและมทิตราเป็นฝ่ายกลอกตาใส่ เธอบ้าง

“ว่าแต่คราวนี้หมออะไร” เอ๋อีสาวคาดเดาคำตอบบางอย่างไว้ในใจ

“หมอเมต” หมอเมตก็คือชื่อเรียกย่อๆ ของหมออายุรกรรมนั่นเอง

“เนี่ยยย ขนาดแผนกมันยังไม่เปลี่ยนเลย ถ้ามันบอกว่าชอบหมอออร์โธ หมอศัลย์ หมอสูฯ หรือหมอเด็กก็ยิ่งถือว่าเปลี่ยนอยู่นะ”

“ฉันเคยได้ยินว่าคนเรามักจะตกหลุมรักคนไต่ปีเด็มซ้ำๆ แต่อีมุกคือซ้ำมากไปแล้วค่า หมอเมตทั้งสิบคนเลย มีใครให้มากกว่านี้ไหมคะ”

พัชนีและมทิวราเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย

“พวกแกอย่าชอบผู้ชายไต่ปีเดียวกับคนเก่าบ้างแล้วกัน เดี่ยวฉันจะขี้ยันลูกบวชเลย” ม่านมุกคาดโทษเพื่อนไว้ล่วงหน้า

หลังจากช่วงของการ ‘ขี้’ คนที่เคยลั่นวาจาว่าจะไม่ชอบหมออีกแล้วผ่านพ้นไป ก็ถึงช่วง ‘เผือก’ ประวัติ ‘ผู้’ ของเพื่อนบ้าง เพลงถูกปิดลงชั่วคราว เพื่อให้การเผือกมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

“เขาชื่ออะไร อายุเท่าไร เป็นหมออยู่โรงพยาบาลไหน เป็นผู้ชายแท้หรือเปล่า โสดหรือมีแฟนแล้ว” มทิวราคว้าคำถามเป็นชุด

ม่านมุกกลอกตามองบน “อีมิลค์คะ ทีละคำถามก็ได้ไหมคะ”

“เออๆ เขาชื่ออะไร” เลขาฯ สาวที่ใจร้อนอยากรู้เร็วๆ เริ่มถามใหม่

“หมอปรินซ์ นายแพทย์ปริญญา ภัทรไพศาลสกุล แค่อีกก็หล่อแล้วไซ้ไหมล่ะ” หญิงสาวยิ้มกริ่มกริ่ม

“ไหนคะรูปประกอบ ถ้าไม่มี เพื่อนขอไม่เชื่ออะคะ” พัทนีคว้า

บิวตี้บิลด์เกอร์สาวหิบบสมาร์ตโฟนขึ้นมา ปิดหน้าจอสีฟ้าครั้งก่อนจะโชว์รูปให้เพื่อนๆ ดู “นี่ไง” รูปนั้นเป็นรูปที่เธอเคยมาจากหน้าประวัติแพทย์ในเว็บไซต์ของโรงพยาบาลเอกชนที่หมอหนุ่มทำงานอยู่

“มีรูปเดี๋ยวนี้แหละ ฉันลองเชิร์ชชื่อเขาในเฟซกับไอจีแล้วไม่เจออะ สงสัยไม่ได้เล่น”

พัชนีและมทิวาชะงักหน้าเข้ามาดู ก่อนที่ทั้งสองสาวจะพยักหน้าพร้อมกัน

“ก็หล่อนะ”

“อือ จัดว่าหล่อ”

“จะบอกว่าตัวจริงหล่อกว่านี้มากกก นี่โดนกลิ้งทำร้ายอะ แต่ก็ยังหล่อมากอยู่ดี” ดวงตากลมโตเป็นประกายชื่นชมอย่างไม่ปิดบัง

มทิวาตัวดีส่ายตาไปหาพัชนี “นี่มันคืออาการหลงผู้ใช้ใหม่ อีแพท”

เออีสาวพยักพืด “ใช่ หลงมากด้วย”

“เวอร์ ก็ไม่ได้ขนาดนั้นใหม่”

“จะ ไม่ก็ไม่ว่าแต่แกมันใจใช้ใหม่ว่าเขาเป็นผู้ชายแท้” เลขาฯ สาวถามต่อ

“จากที่ฉันเจอเขามาหนึ่งครั้ง ฉันมั่นใจว่าหมอบรินซ์ไม่ได้เป็น เกย์แน่นอน”

พัชนีทำหน้าทึ่ง “เดี๋ยวจั๊ ได้หรือ เจอแค่ครั้งเดียวเองนะ”

“เออনা ฉันเชื่อเซนส์ตัวเอง ที่ผ่านมาเรื่องนี้ฉันไม่เคยพลาดเลยนะ หรือพวกแกจะเถียง”

“อืม จริงของมัน” เออีสาวยอมรับว่าเพื่อนมีเกย์ดาร์ที่แมนมาก แม้ว่ามานมุกจะเป็นผู้หญิงแท้ก็ตาม

“แล้วเขาโสดแน่ใช้ใหม่”

“ฉันแอบดูนี้วนางข้างซ้ายของเขา ยังไม่มีแหวน แบบนี้ก็น่าจะโสดปะ”

“บ้า แกจะสรุปแบบนี้ไม่ได้นะ บางคนเขาก็ไม่ชอบใส่เครื่องประดับ ไม่มีแหวนที่นี้วนางข้างซ้าย แต่อาจจะไม่ได้หมายความว่าโสด

ก็ได้” การเป็นเลขาฯ ของผู้บริหารทำให้มทิวราต้องคิดรอบด้าน

“จริงๆ ฉันก็ว่าจะมาสืบจากเฟซหรือไอจีให้มันใจว่าเขาใส่อะไรจริงๆ ค่อยเดินหน้าจับมันแหละ แต่หาแอ็กเคานต์ของเขาไม่เจอนี่สิ”

“มันก็มีวิธีอื่นปะ ไม่จำเป็นต้องสืบจากเฟซหรือไอจีอย่างเดียว สักหน่อย ฉันว่า... แกล้งไปถามคนที่ทำงานที่นั่นใหม่” เออีสาวเสนอ ไอเดีย

“แต่ฉันไม่อยากให้หมอบรินทร์รู้อะแก”

“เขาไม่รู้หรอกน่า ถ้าเขาหล่อบ้างแบบที่แกว่า วันๆ คงมีผู้หญิง ไปถามเรื่องนี้เยอะแ่งๆ”

“เออ ก็จริงนะะ งั้นพรุ่งนี้ฉันจะรีบไปสืบเลย” ดวงตากลมโต ฉายประกายหมายมั่น

บอกไว้ตรงนี้เลยนะว่ามานมูกจะไม่ใช้นามสกุลของผู้ชายคนไหน นอกจากนามสกุล ‘ภัทรไพศาลสกุล’ ของ ‘หมอบรินทร์’ คนเดียวเท่านั้น

ธรรศและกรวิชญ์ล่องหน้ามาที่ร้านลาบจำโฮมก่อนดุลยวัต

เพราะอีกฝ่ายมีเคสติดพันจึงไม่ได้ลงเวรตามเวลาเลิกงาน แต่ก็คิดว่าแพทย์หนุ่มน่าจะตามมาถึงในอีกไม่นานนี้ เพราะทางโรงพยาบาลมีกฎไม่ให้แพทย์ทำงานเกินเวลาที่กำหนดอยู่แล้ว

ธรรศและกรวิชญ์เลือกเปิดห้องคาราโอเกะขนาดเล็กสำหรับสามถึงห้าคนเพราะอยากร้องเพลงคลายเครียด เนื่องจากวันนี้เจอเคสยากที่ทั้งกดดันและใช้พลังงานมากมา แต่ถึงอย่างนั้นทีมแพทย์ก็ช่วยเหลือคนไข้จนปลอดภัยในท้ายที่สุด

สองหนุ่มสั่งปิ้งไก่ทอดและทอดมันกุ่มมากินเป็นออร์เดิร์ฟระหว่างรอดดุลยวัต พร้อมทั้งเปิดเพลงเพื่อชีวิตจังหวะเบาๆ คลอเคล้าบรรยากาศไปด้วย

กริ่ง กริ่ง

เสียงโทรศัพท์มือถือของธรรศดั่งขึ้นระหว่างที่เขากับภริยา
กำลังคุยกัน

“เคยโทร. มา สงสัยมาถึงแล้ว” ธรรศบอกหมอรุ่นน้อง ก่อนจะ
กดรับสาย “ว่าไงเคย?”

“ผมถึงแล้วนะพี่ธรรศ อยู่ห้องเบอร์ไหนกันครับ”

พวกเขาและดูยวัตตกลงกันแล้วว่าวันนี้จะเปิดห้องคาราโอเกะ
แต่ธรรศยังไม่ได้บอกฝ่ายนั้นว่าอยู่ที่ห้องเบอร์อะไร

“อยู่กับไอ้เกดอยู่ห้องเบอร์...” ทันไค่นั้นธรรศก็นึกอะไรสนุกๆ ขึ้น
มาได้ “...เบอร์ห้า มึงเปิดประตูเข้ามาได้เลย”

“โอเคครับพี่”

หลังวางสายจากหมอรุ่นพี่ ดูยวัตก็เดินมายังโซนคารา-
โอเกะของร้านลาบจำโฮม ซึ่งมีห้องคาราโอเกะกว่าสิบห้อง เสียงร้อง
เพลงอย่างเมามันดังลอดออกมาจากประตูของแต่ละห้อง ผิดคีย์บ้าง
คร่อมจังหวะบ้าง แต่คนที่มาร้องคาราโอเกะส่วนมากก็มาเพื่อปลด
ปล่อยความเครียดอยู่แล้ว ความไพเราะจึงไม่ใช่เรื่องสำคัญ

เจ้าของร่างสูงโปร่งที่อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดและกางเกง
สแล็กสีดำกวาดตามองหมายเลขที่ติดอยู่หน้าประตูห้อง เมื่อเห็นห้อง
เบอร์ห้า ดูยวัตก็เดินไปที่ห้องนั้นทันที

ก็อก ก็อก ก็อก

มือหนายกขึ้นเคาะประตูให้สัญญาณ ก่อนจะหมุนลูกบิดเปิด
เข้าไป

“มาแล้วครับ” เขาที่กำลังจะก้าวเข้าไปในห้องซะงัก ดวงตาเรียว
สองชั้นฉายแววประหลาดใจเมื่อพบว่าคนที่นั่งอยู่ในห้องเบอร์ห้าไม่ใช่
ธรรศกับภริยา แต่เป็น ‘ผู้หญิงสามคน’

ต่างฝ่ายต่างมีเครื่องหมายคำถามบนใบหน้า เกิดเป็นโมเมนต์เสียบงันขึ้นราวห้าวินาที ก่อนผู้หญิงที่นั่งตรงกลางจะอุทานออกมาด้วยน้ำเสียงเซอร์ไพรส์

“หมอบรินซ์!” สาวร่างเล็กที่มัดผมตั้งโงะสองข้างทำตาโตพร้อมยกมือขึ้นมาปิดปาก เธอเรียกชื่อใครบางคนที่ไม่ใช่เขา แต่วินาทีต่อมาเจ้าของใบหน้าจิ้มลิ้มก็ดูไม่แน่ใจ ริมฝีปากอึมสีชมพูทึมพำบางอย่างที่เขาได้ยินไม่ถนัด

“ขอโทษครับ ผมมาผิดห้อง” หลังจากตั้งสติได้ ดุลยวัตก็รีบเอ่ยขออภัย เขาปิดประตูห้องและคาดโทษธรรมชาติในใจ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าโดนฝายนั่นวางยาเข้าให้แล้ว

กริ่ง กริ่ง

เสียงโทรศัพท์ของแพทย์หนุ่มดังขึ้นในจังหวะที่เขาจะหยิบมันออกมา เมื่อเห็นว่าเจ้าตัวโทร. มาพอดี ดุลยวัตก็รับสายด้วยเสียงหึ่ม

“พี่รรรศ”

“เฮ้ย! ไฉ่เดย์ ฎะโทร. มาบอกว่ากุจำเบอร์ห้องผิด ฎกับไฉ่ไกด์อยู่ห้องเบอร์เจ็ดนะ ไม่ใช่เบอร์ห้า”

“ไม่ทันแล้วพี่! ผมเปิดเข้าไปในห้องเบอร์ห้าแล้วเมื่อกี้” ห้องเบอร์เจ็ดกับเบอร์ห้านี้มันใกล้เคียงกันมากเลยนะ

รรรศและกรวิชญ์หัวเราะจนตัวงอเมื่อดุลยวัตเปิดประตูเข้าไปในห้อง ด้านคนถูกแกลิ่งก็แยกเขี้ยวใส่อีกสองหนุ่มที่รวมหัวแกลิ่งเขาด้วยความเจ็บใจ

“ระวังตัวไว้ดีๆ เอะ ทั้งพี่รรรศ ทั้งไฉ่ไกด์เลย” แพทย์หนุ่มทำหน้าโหด แต่ก็แค่แกลิ่งขูไปอย่างนั้น ไม่ได้ถือสาหรือแค้นเคืองอะไร เพราะปกติพวกเขาที่ชอบแกลิ่งกันสนุกๆ แบบนี้บ่อยแล้ว

ในแผนกออโรโรปีดิคส์ ดุลยวัตสนิทกับรรรศและกรวิชญ์มาก

ที่สุด ใครๆ ก็เรียกพวกเขาว่า ‘แก๊งบอยแบนด์ออร์โธฯ’ เพราะด้วยความที่ทั้งสามมีหน้าตาหล่อเหลาสไตร์โอบป้า และแต่ละคนก็สูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรขึ้นไป แถมยังมีเสน่ห์ไปคนละแบบ เวลาเดินไปไหนมาไหนพร้อมกันจึงดูเหมือนบอยแบนด์เกาหลียิ่งงัยงั้น

“กูไม่เกี่ยวนะเว้ย ความคิดพีธีรรศคนเดียวเลย” กรวิชญ์ที่กั้วโดนเอาคืนรีบโบาย

“อ้าว ไอ้โก๊ด ไหงโยนให้กูคนเดียววะ มึงก็เห็นด้วยไม่ใช่หรือตอนที่เล่าแผนให้ฟัง” ธรรมศโวยวาย

“ก็พีธีรรศเป็นรุ่นพี่ รุ่นพี่ว่าไง รุ่นน้องก็ต้องว่าตามสิคร้าบ”

“เอาตัวรอดเก่งนะมึง หึๆ” ธรรมศมองรุ่นน้องด้วยความหมั่นไส้ ก่อนจะหันไปถามดูยวัตที่นั่งอยู่บนโซฟาอีกตัว “ว่าแต่ตอนมึงเปิดประตูเข้าไปในห้องเบอร์ห้าเป็นไงบ้างวะ”

“ถามได้ ก็เล็กลั๊กทั้งสองฝ่ายอะดิพี่ ผมนี่โคตรอายเลย”

“แล้วคนที่อยู่ในห้องเบอร์ห้าเป็นใคร” รุ่นพี่หนุ่มถามต่อ

“แก๊งสาวสวยสามคน” ดูยวัตตอบพลางนึกถึงใบหน้าจิ้มลิ้มของผู้หญิงที่เรียกเขาว่า ‘หมอบรินซ์’

ปกติก็มีคนจำเขากับพี่ชายผิดบ่อยๆ เพราะหน้าเขากับปริญญ์คล้ายกัน แต่ถ้าคนที่รู้จักดีก็จะแยกออก และบอกว่าจริงๆ แล้วไม่เหมือนกันเลยสักนิด

“สาวสวยหรือ”/“สาวสวยหรือ” ธรรมศและกรวิชญ์ถามขึ้นพร้อมกัน ดวงตาของแต่ละคนเปล่งแสงวิบวับแสดงความสนใจ

“ใช่” ริมฝีปากหยักลึกสีระเรื่อยกยิ้มน้อยๆ

“ยิ้มแบบนี้หมายความว่ามึงสนใจเขาหรือ” ธรรมศหรีตามองอย่างจับผิด

“ไวไฟนะไอ้เคย เห็นหน้าเขาแค่นี้ก็รักกั๊กหลุมรักแล้วหรือวะ”

ดูยวัตส่ายหน้า “เปล่า ก็แค่คิดว่าน่ารักดี” แพทย์หนุ่มตอบ

ด้วยเสียงเรียบเรื่อย ก่อนจะตัดบท “พีกับไอ้โกดส์สั่งอาหารกันหรือยัง”

“เอ้า เปลี่ยนเรื่องเลย”

“ก็มันไม่มีประเด็นอะไรนี่นา ที่สำคัญตอนนี่ผมหิวโคตรๆ สั่งอาหารมากินกันก่อนดีกว่า” แม้ปากจะบอกว่าไม่มีประเด็นอะไร แต่ใจดูลอยวัดยังคงสงสัยอย่างมากว่าทำไมผู้หญิงคนนั้นถึงเรียกเขาว่า ‘หมอบรินซ์’

เธอรู้จักพี่ชายเขาหรือ

หรือจริงๆ แล้วเธออาจไม่ได้รู้จักปริญญา แต่หญิงสาวนัด ‘หมอบรินซ์’ ที่เป็นคนละคนกับพี่ชายเขาไว้ พอเขาเปิดประตูเข้าไป เธอเลยนึกว่าฝ่ายนั้นมาถึงแล้ว มันอาจเป็นแค่เรื่องบังเอิญ

คงไม่มีใครรู้คำตอบนี้ นอกจากเธอ

อีกด้านหนึ่ง

“ผู้ชายคนเมื่อกี้คือหมอบรินซ์หรือ” พัทธนีถาม ขณะที่มทิวรากรณ์ฟังคำตอบอย่างอยากรู้เช่นกัน

“แวบแรกฉันคิดว่าใช่ แต่พอแวบต่อมาไม่ใช่ละ ถึงโครงหน้าจะเหมือนหมอบรินซ์ แต่ดูดี๊ๆ แล้วไม่เหมือน เพราะหมอบรินซ์ของแท้ต้องตาสองชั้นหลบใน แต่หมอนั้นตาสองชั้นชัดเจน แล้วก็เหมือนจะสูงกว่าหมอบรินซ์นิดหน่อยด้วย” ว่าแต่อดีตนั้นเป็นใครนะ ทำให้ได้ถึงหน้าตาเหมือนหมอบรินซ์ของเธอจัง

“โห อีมุกคะ เก็บรายละเอียดเร็วเวอร์ เขาโผล่มาไม่ถึงห้าวินาทีเอง” มทิวรากรณ์เพื่อนด้วยสายตาทึ่ง

“เออ นี่ก็รู้แต่ว่าเขาหล่อ ไม่ทันได้ดูหรือว่าตาที่ชั้น”

“คนมีพรสวรรค์ก็จ้ะ” ม่านมุกไหวไหล่ เวลาเห็นผู้ชายหล่อ สมองเธอจะประมวลผลด้วยความเร็วมากกว่าคอมพิวเตอร์เครื่องที่เร็วที่สุดในโลกห้าเท่า แต่ถ้าเป็นเรื่องวิชาการ มันจะทำงานช้ายิ่งกว่าเต่าป่วย

คลาน

ม่านมุกยอมรับว่าผู้ชายคนนั้นหล่อ แต่ถึงยังไงก็รู้ว่าที่สามีของเธอไม่ได้

‘ก็หมอบรินซี่ไง จะใครล่ะ’

“แต่เขาหน้าเหมือนหมอบรินซี่มากจนทำให้แกเข้าใจผิดแบบนี้ มันเป็นไปได้ไหมว่าเขาอาจจะเป็นพี่ชายหรือน้องชายของหมอบรินซี่”
เลขาฯ สาวตั้งข้อสังเกต

เธอยกมือขึ้นกอดอกและพยักหน้าหงิกๆ “ก็เป็นไปได้ แต่เขาจะเป็นอะไรกับหมอบรินซี่หรือเปล่าก็ไม่สำคัญหรอก เพราะฉันจะจีบหมอบรินซี่ ไม่ได้สิบิตานั่น!” สำหรับม่านมุก หมอบรินซี่ อีส เดอะ เบสตร์ ค่ะ

“อ้อ แล้วแกเจอหมอบรินซี่ได้ไง” พัทธินีก็ขึ้นได้ว่าเพื่อนยังไม่ได้เล่าเรื่องนี้

“ก็วันก่อนฉันไม่สบาย เลยไปหาหมอที่โรงพยาบาล แล้วก็ได้ตรวจกับหมอบรินซี่นี่แหละ” หญิงสาวยังจำโคมเมนต์ตอนที่เจอหมอบรินซี่ได้อยู่เลย ตอนนั้นหัวใจเธอเต้นแรงมากจนเหมือนมันจะทะลุออกมาจากอกยังไงยังงั้น

“อ้าว แกเป็นไรอ่ะ” มทิวราถามด้วยน้ำเสียงห่วงใย

“ฉันปวดหัวติดต่อกันหลายวันนะ กินยาแล้วก็ไม่หาย เลยไปให้หมอตตรวจ หมอบอกว่ามันเกิดจากความเครียด แต่ไม่อันตราย แค่ไม่เครียดมันก็หายละ”

“เรื่องที่บ้านสินะ” พัทธินีคาดเดา เพราะไม่น่ามีเรื่องอื่น

“อ้อ” บิวตีบิล็อกเกอร์สาวถอนหายใจเบาๆ

“เล่าให้พวกฉันฟังได้นะเว้ย” มทิวราพร้อมแบ่งเบาความทุกข์ของเพื่อนเสมอ

“ใช่ มีปัญหาอะไรอย่าเก็บเอาไว้คนเดียว”

มานมุกอยู่หน้า “ก็พออะดิ”
ว่าแล้วหญิงสาวก็เล่าเรื่องที่ทำให้เธอเครียดให้เพื่อนๆ ฟัง
“แต่พวกแกไม่ต้องห่วงนะ หลังจากได้เจอหมอบรินซ์ อาการ
ปวดหัวของฉันก็หายไปเป็นปกติทิ้งเลยละ” พุดจบมานมุกก็หัวเราะคิก
สองสาวพร้อมใจกันมองแรงใส่เพื่อน “แรด!”/“แรด!”
“จะถือว่าพวกแกชมว่าฉันสวยแล้วกันนะ”
“แรดกับสวยมันคนละความหมายปะวะ” เอ๋สาวขมวดคิ้วเรียว
เข้าหากัน

“เออ ไม่ใกล้เคียงกันเลยสักนิด”

“ในพจนานุกรมของมานมุก แรด แปลว่าสวย เข้าใจตรงกัน
นะคะเพื่อนๆ” บิวตีบิล็อกเกอร์สาวยิ้มทะเล้น

จากนั้นพวกเธอก็คุยเรื่องหมอบรินซ์กันต่อ โดยพัชนี่และมทิวรา
ผลัดกันถาม ส่วนมานมุกก็ตอบเท่าที่รู้ เพราะเธอก็เพิ่งเจอหมอบรินซ์
แค่ครั้งเดียว จึงยังไม่รู้ประวัติเขาโดยละเอียด

สามสิบนาทีต่อมา

“ปวดจี้้อะ มีใครจะไปห้องน้ำไหม” มทิวราลุกขึ้นและถามเพื่อน
อีกสองคน

“ไปๆ ปวดเหมือนกัน” พัชนี่เอื้อมมือไปหยิบสมาร์ตโฟนที่วาง
อยู่บนโต๊ะและลุกขึ้นจากโซฟา

“ฉันยังไม่ปวดจี้้อ พวกแกไปกันเลย” มานมุกที่กำลังแทะป๊าก
ไก่ทอดจนปากมันบอกล

“โอเค จุ้นเดียวฉันกับไอ้แพทมานะ”

“อ้อ” บิวตีบิล็อกเกอร์สาวพยักหน้ารับรู้

เมื่อเพื่อนออกไปแล้ว เธอก็นั่งวางแผนว่าพรุ่งนี้จะไปโรง-
พยาบาลที่หมอบรินซ์ทำงานอยู่ตอนกี่โมงดี และจะถามใครเรื่อง

สถานะของเขา รวมถึงถามยังไม่ให้คุณาเกลียด

‘ถ้าอยากรู้เรื่องหมอบรินซ์ก็ต้องถามคนในวอร์ดอายุรกรรม นั่นถามป้าแม่บ้านแล้วกัน’

มานมุกคิดว่าป้าแม่บ้านน่าจะรู้เรื่องของคนในวอร์ดดีกว่าใคร ส่วนคำถาม...

‘ป้าคะ หนูอยากรู้ว่าหมอบรินซ์มีเมียยังอะคะ’ มันตรงเกินไปเนอะ

‘ป้าพอจะทราบไหมคะว่าหมอบรินซ์ยังโสดอยู่หรือเปล่า’ นี่ก็ไม่ได้ต่างกันเท่าไร

บิวตีบล็อกเกอร์สาวนั่งครุ่นคิด ไม่นานก็ได้ไอเดียใหม่

เออจ้ะ ทำที่เป็นฝากชนมกับพยาบาลดีกว่า ไม่ต้องถามตรงๆ แต่ก็ได้คำตอบที่ต้องการเหมือนกัน

‘ขอโทษนะคะ ฉันเป็นคนไข้ของหมอบรินซ์คะ รบกวนฝากชนมให้หมอบรินซ์หน่อยได้ไหมคะ ฉันอยากขอบคุณที่คุณหมอช่วยรักษาฉันจนหายนะคะ แล้วก็...ฝากให้แฟนของหมอบรินซ์นะคะ’

ถ้าพยาบาลไม่เอ่ยแก้ เธอก็คงต้องตัดใจจากหมอบรินซ์ เพราะถ้าจะให้แย่งเขามาจากคนรัก มันก็เลยไป ถึงเธอจะไม่ใช่คนดีอะไร แต่ก็ไม่เคยและไม่คิดจะทำเรื่องผิดศีลธรรมแบบนั้น แต่หากพยาบาลทำหน้างๆ และบอกว่าหมอบรินซ์ยังไม่มีแฟนละก็ มานมุกก็จะลุยจับคุณหมอเต็มที่แล้ว

เธอจะต้อง ‘ตัดใจ’ หรือ ‘ใส่เกียร์รูก’ เดี่ยวพรุ่งนี้รู้กัน!

3

อย่ามาจีบนะ

หลังกินอาหารเสร็จ สามสาวแก๊งสายแช่บก็ร้องคาราโอเกะ กันต่อ แต่เปลี่ยนจากเพลงมันๆ เป็นเพลงจังหวะปานกลางที่เหมาะสม สำหรับนั่งร้องและโยกไปมาเบาๆ บนโซฟา เพราะถ้าลุกขึ้นมาเต้น สุดเหวี่ยงตอนนี้ อาหารต้องออกมาทางเดิมแน่

“พวกแก ฉันไปห้องน้ำแป๊บนะ” ม่านมุกที่ไม่ได้ไปห้องน้ำกับเพื่อนๆ เริ่มปวดฉี่ขึ้นมาบ้างแล้ว

“ให้ไปเป็นเพื่อนปะ” พ��นี่เสนอตัว

“เออ เดี่ยวแก็ไปจุดผู้ชาย” มติราแซวพลางยิ้มขັນ

“บ้า” สาวร่างเล็กค้อนขวับ “ฉันออกจะเรียบร้อย ใสๆ บอบบาง จะเอาแรงที่ไหนไปจุดผู้ชายยะ พวกแกร้องเพลงต่อเถอะ ฉันไปคนเดียวได้”

เมื่อม่านมุกว่าอย่างนั้น พ��นี่และมติราก็ยกมือขึ้นทำสัญลักษณ์ โอเค

...

ห้องน้ำที่อยู่ด้านหลังของร้านลาบจำโฮมไม่ได้เปลี่ยวหรือน่ากลัว เพราะมีหลอดไฟส่องสว่างติดอยู่ทั่วบริเวณ และมีคนเข้าออกอยู่ตลอดเวลา ม่านมุกเลยไม่กลัวที่จะมาคนเดียว

หลังจากทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำเสร็จแล้ว เธอก็เดินไปล้างมือที่อ่างล้างมือ และส่องกระจกเช็คความเรียบร้อยของเสื้อผ้าหน้าผมอีกเล็กน้อย ก่อนจะเดินออกไปด้านนอก

วินาทีที่ก้าวออกมาจากประตูห้องน้ำนั้นเอง ดวงตากลมโตของบิวตีบิล็อกเกอร์สาวก็ประสานเข้ากับดวงตาของหนุ่มร่างสูงที่เดินออกมาจากประตูห้องน้ำชายฝั่งตรงข้ามในจังหวะเดียวกันพอดี

‘เอ๊ะ นั่นมัน...ผู้ชายที่หน้าคล้ายหมอบรินนี่!’

“อ้าว คุณ” เจ้าของเสียงทุ้มหัวเธอยื่นพร้อมส่งยิ้มบางๆ มาให้เธอ

ม่านมุกหมุนตัวไปมองด้านหลัง เพราะไม่แน่ใจว่าเขาพูดกับเธอหรือเปล่า แต่ก็พบว่าไม่มีใครอยู่ข้างหลังเธอ

“คุณนั่นแหละ”

‘อย่านะ อย่ามาจีบฉันนะ ฉันมีคนที่ชอบอยู่แล้ว หล่อมากด้วย’
สาวร่างเล็กภาวนาในใจ ก่อนจะหมุนตัวกลับไปถามเขา

“มีอะไรคะ” ม่านมุกมองอีกฝ่ายอย่างระแວดระวัง

“ขอโทษอีกทีนะครับที่ผมเปิดประตูเข้าไปในห้องของคุณกับเพื่อนๆ”

“อ้อ ไม่เป็นไรค่ะ คุณไม่ได้ตั้งใจนี่ ขออภัยด้วยนะคะ” เธอตัดบทเพราะไม่ต้องการคุยต่อ รู้สึกไม่ชอบหน้าอิตานี้ยังไงบอกไม่ถูก

เขาเรียวยาวก้าวฉับๆ ออกมาจากจุดนั้น แต่ด้วยความที่รีบร้อนเกินไปทำให้เท้าข้างขวาที่อยู่บนรองเท้านสูงเกิดพลิกขึ้นมาอย่างกะทันหัน

“ว้าย!”

เสียงหวีดร้องอย่างตกใจดังขึ้น ร่างเล็กเสียหลักล้มลงไปบนพื้นที่ปูด้วยอิฐตัวหนอน แน่นอนว่าม่านมุกเจ็บมาก

“โอ๊ย” บิวตีบิล็อกเกอร์สาวโอดครวญพลางทำหน้าที่เหยือก

ดูลยวัตเห็นดังนั้นก็รีบเดินเข้าไปหาเธอ

“ผมช่วย” เขาย่อตัวนั่งลงเพื่อจะช่วยประคองร่างบางให้ลุกขึ้น
ยืน

“ไม่เป็นไรคะ ฉันยืนเองได้” ม่านมุกพยายามพยุงตัวเองลุกขึ้น
ยืน จังหวะนั้นก็รู้สึกเจ็บร้าวที่ข้อเท้าด้านขวาอย่างแรง “โอ๊ย”

“บอกแล้วว่าให้ผมช่วย เดี่ยวก็เจ็บกว่าเดิมหรอก”

ม่านมุกทำปากอยู่เมื่อโดนผู้ชายที่เธอไม่รู้จักดู แต่ตอนนี้เธอไม่มี
ทางเลือกอื่นจริงๆ เพราะลีมเอาโทรศัพท์มือถือถือมาด้วย ดังนั้นจะโทร.
ให้พี่ชนีกับมทิตรามาช่วยก็ไม่ได้

“ว่าไง จะให้ผมช่วยไหม ถ้าไม่ ผมจะได้ไป” ดูลยวัตพูดแล้วก็
ทำท่าจะเดินหนี

“ช่วย ช่วยค่ะ”

เมื่อได้ยินเสียงใสละล้าละลักบอก รอยยิ้มบางๆ ก็จุดขึ้นบนมุม
ปากทั้งสองข้างของแพทย์หนุ่ม เขาหันกลับไปหาคนที่ยังนั่งอยู่บนพื้น
ก่อนจะเข้าไปช่วยประคองพาเธอไปนั่งที่ม้านั่งใกล้ๆ และถอดรองเท้า
ส้นสูงทั้งสองข้างออกให้

“ขอบคุณค่ะ” ใ่อุ่นจากร่างหนาทำให้ม่านมุกรู้สึกประหม่านิดๆ
แต่มันก็เป็นเรื่องธรรมดาเวลาผู้หญิงกับผู้ชายใกล้ชิดกันไม่ใช่หรือ

“เจ็บจนลงน้ำหนักมากไม่ได้แบบนี้ น่าจะข้อเท้าแพลงระดับ
สอง” ดูลยวัตนั่งยองๆ ดูข้อเท้าของเธอพลางวิเคราะห์อาการ

“ปกติมันมีกี่ระดับคะ ระดับสองนี่รุนแรงมากหรือเปล่า”

“ปกติมีสามระดับครับ ระดับหนึ่งจะเจ็บนิดหน่อย แต่ไม่บวม
เวลาเดินจะลงน้ำหนักได้ปกติ หายได้ภายในสองวัน ส่วนระดับสอง
เวลาเดินลงน้ำหนักจะเจ็บมาก เพราะหลอดเลือดบางส่วนฉีกขาด จะ
มีอาการบวม แล้วก็ช้ำด้วย เนี่ย ข้อเท้าคุณเริ่มบวมขึ้นมาแล้วเห็นไหม”

ม่านมุกมองข้อเท้าของตัวเองที่เริ่มบวมแดงอย่างที่เขาว่า

“แต่ผมว่าคงไม่รุนแรงถึงระดับสามหรือหก เพราะนั่นคือเส้นเอ็นขาดออกจากกันจนลงน้ำหนักแล้วก็เคลื่อนไหวไม่ได้เลย” แพทย์หนุ่มอธิบายเสร็จก็ลุกขึ้น “นั่งรออยู่ตรงนี้นะ เดี๋ยวผมจะไปเอาน้ำแข็งมาประคบให้ ห้ามหนีล่ะ” เขากำชับก่อนจะเดินออกไป

“เดินก็เดินไม่ไหว จะหนีได้ไง บ้าปะ” ม่านมุกบนพุ่มพำตามหลังอีกฝ่ายไป

ชายหนุ่มไปไม่นานก็กลับมาพร้อมถังน้ำแข็ง ผ้าขนหนูผืนเล็ก และผ้ายืดสีน้ำตาล เขาใช้ผ้าขนหนูห่อน้ำแข็ง ก่อนจะนั่งคุกเข่าลงและประคบข้อเท้าให้เธออย่างนุ่มนวล

“รู้สึกดีขึ้นไหม” คนตัวโตเงยหน้าขึ้นถามหลังจากผ่านไปประมาณห้านาที

ม่านมุกที่กำลังแอบมองปลายจมูกโด่งของอีกฝ่ายอยู่ริบหรี่บ่น สิ้นหน้าแทบไม่ทัน “เอ่อ...ค่ะ” เธอพยักหน้าเบาๆ ก่อนถาม “แล้ว...ต้องประคบอีกนานแค่ไหนคะ”

ดุลยวัตพลิกข้อมือดูนาฬิกา

“สักประมาณสิบนาทีแล้วกัน เดี๋ยวผมจะพันอิแบนเดจไว้ไม่ให้มันบวมมากขึ้น แล้วคุณค่อยไปประคบเย็นต่อที่บ้าน พยายามประคบให้ต่อเนื่องในช่วงยี่สิบสี่ชั่วโมงแรกนะ ครั้งละสิบห้าถึงยี่สิบนาทีทั้งสองหรือสามชั่วโมงแล้วแต่สะดวก มันจะช่วยลดบวมและลดปวดได้มาก หลังประคบแล้วใช้อิแบนเดจพันไว้ แล้วก็พยายามพักเท้าให้มากที่สุด อย่าเคลื่อนไหวถ้าไม่จำเป็น”

“ค่ะ”

“อ้อ ห้ามประคบร้อนหรือใช้ยานวดเด็ดขาดนะ เพราะความร้อนจะทำให้หลอดเลือดขยายตัว มันจะทำให้เลือดคุณยิ่งออกมากขึ้น และบวมกว่าเดิม แล้วเวลานอนก็ยกเท้าให้สูงกว่าระดับหัวใจด้วยนะครับ ใช้หมอนรองก็ได้ เลือดจะได้ไหลลงได้สะดวก ช่วยลดอาการ

บวมได้” ดุลยวัตบอกวิธีปฏิบัติตัวสำหรับคนที่เกิดอุบัติเหตุข้อเท้าพลิกอย่างครบถ้วน

พูดคล่องเวอร์ นี่กว่าหมอมารอง แต่คงไม่ใช่หมอรอก อีตานี น่าจะเคยอบรมคอร์สปฐมพยาบาลเบื้องต้นมามากกว่า

“แล้วกว่าฉันจะหายดีเดินได้ปกติเนี่ยนานไหมอะคะ” ไหนๆ ก็ ไหนๆ ให้เขาได้ใช้ความรู้ที่อบรมมาหน่อยเนอะ

“อาการปวดและบวมจะลดลงภายในสองสามวัน แต่กว่าจะดีขึ้นร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ประมาณสามถึงสี่วีคครับ”

“โห หมายความว่าฉันต้องนอนอยู่ห้องเฉยๆ เป็นเดือนเลยหรอ” ม่านมุกทำหน้าแข็ง แบบนี้เธอก็ไม่ได้ไปสืบเรื่องหมอบริษัทที่โรงพยาบาลฟຸ່ງนี่นะสิ

“ก็ไม่นานนั่น ถ้าจำเป็นต้องเดินก็ใช้ไม้เท้าช่วยพุงก็ได้ครับ แต่ระวังอย่าผลอลงน้ำหนักข้างที่เจ็บล่ะ”

“ค่อยยังชั่ว นี่กว่าห้ามเดินเลย” หญิงสาวสบายใจขึ้นเมื่อได้คำตอบ แล้ววินาทีต่อมาก็นึกอะไรขึ้นได้ “เออ จริงสิ ฉันขอยืมโทรศัพท์คุณโทร. หาเพื่อนได้ไหมคะ คือ...ฉันลืมเอาโทรศัพท์มาอะคะ นี่ก็มาเข้าห้องน้านานแล้ว ถ้านานกว่านี้เดี๋ยวเพื่อนๆ จะเป็นห่วง”

“จำเบอร์เพื่อนได้หรอ” ชายหนุ่มเลิกคิ้วหนาขึ้น

“...” เออ จริงด้วย ปกติเธอแทบไม่ได้โทร. หาพัชนี่และมทิราเลย เพราะส่วนใหญ่จะคุยกันในกรุปไลน์หรือไม่ก็โทร. ผ่านไลน์ “จำไม่ได้ค่ะ” ม่านมุกถอนหายใจพรี๊ดด้วยความซัดใจ

“โทร. เข้าเบอร์คุณแทนสิ จำเบอร์ตัวเองได้ใช่ไหม” ดุลยวัตเสนอทางออก ใช้มือซ้ายสลับมาจับข้อเท้าขวาประคองข้อเท้าหญิงสาวไว้ ขณะที่มือขวาล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงสแล็ก หยิบสมาร์ตโฟนออกมาเตรียมกดเบอร์เธอ

“จำได้ค่ะ”

“เบอร์อะไรครับ”

“ศูนย์แปดหนึ่ง”

ดูยวัตลอบยิ้ม ‘ยอมบอกจริงๆ แะะ’

“ครับ” หมอหนุ่มกดเบอร์ตามที่หญิงสาวบอก

“เก้าศูนย์ห้า”

“ครับ”

“เจ็ดเจ็ด...” ม่านมุกบอกเบอร์จนครบสิบตัว

“นี่ครับ” คนตัวโตยื่นสมาร์ทโฟนที่กดโทร. ออกแล้วมาให้เธอ

“ขอบคุณค่ะ” ม่านมุกรับโทรศัพท์เครื่องบางมาแนบหู

ดีดุด... เสียงสัญญาณดังไม่นานก็มีคนรับสาย

“สวัสดีค่ะ” เป็นเสียงของพัชรีนั่นเอง

“แก นี่ฉันเองนะ”

“ไอ้มุกเหรอ”

“ใช่”

“แกเป็นไรหรือเปล่า ทำไมไปห้องน้ำนานจัง ฉันกับไอ้มิลค์กำลังจะไปตามเลยเนี่ย” ปลายสายเอ่ยด้วยน้ำเสียงร้อใจ เมื่อเออีสาวพูดจบ ม่านมุกก็ได้ยินเสียงมทิราแทรกเข้ามา

“ไอ้มุกเหรอแพท”

“อืม” พัทรีตอบเลขาฯ สาว

“มันอยู่ไหน”

“ฉันกำลังถามมันอยู่เนี่ย มันยังไม่ตอบ ว่าไงมุก แกอยู่ไหน เดี่ยวพวกฉันไปหา”

“นั่งอยู่ในสวนหน้าห้องน้ำ”

“เค้า ไปนั่งทำอะไรที่นั่น อ้อยผู้เหรอ”

“บ้า พอตีตอนเดินออกจากห้องน้ำขาฉันพลิกอ๊ะ เจ็บมาก แล้วมันก็บวมด้วย ตอนนี้อยู่ประคบน้ำแข็งอยู่ ฉันกลัวพวกแกจะเป็น

ห้วง เลย์ยิ้มโทรศัพท์คนที่ช่วยปฐมพยาบาลโทร. มาบอก เดี่ยวต้อง
วางแล้วนะ เกรงใจเขา”

“ผู้ชายหรือผู้หญิงที่มาช่วยแก”

“ผู้ชาย” เพื่อนคงห่วงความปลอดภัยของเธอสินะ ม่านมุกยิ้ม
ซาบซึ้ง แต่วินาทีต่อมาก็หุบยิ้มแทบไม่ทัน

“หล่อไหมอ๊ะ” พัทธนีถามด้วยน้ำเสียงดีดี

“คุณพัชนี่คะ ฉันก็นึกว่าห้วงฉัน” หญิงสาวกลกตามองบน

“ล้อเล่น” เออีสาวหัวเราะคิก “ก็ต้องห่วงเพื่อนสิ ส่วนเรื่องที่ว่า
ผู้ชายคนนั้นหล่อหรือไม่หล่อ เดี่ยวฉันไปดูเอง”

“จะมาหาฉันหรือ”

“อือ เดี่ยวไปกับไอ้มิลค์เดี๋ยวนี้ละ”

“โอเค ฉันแค่นี้ก่อนนะแก” ม่านมุกเอ่ยจบก็กดวางสาย และยื่น
เครื่องมือสื่อสารคืนให้เจ้าของ “ขอบคุณค่ะ”

“ครับผม” ดุลยวัตยิ้มกว้าง ดวงตาเรียวสองชั้นเปล่งแสงพิริบ
พราว

‘มาทำตาวีบว็บใส่ทำไมเนี่ย คิดจะหว่านเสน่ห์หรือ ผันไปเถอะ
เพราะฉันไม่หวนไหวเลยสักนิด’

หญิงสาวเหมองไปทางอื่นพลางภาวนาให้เพื่อนมาถึงไวๆ เพราะ
ไม่อยากจะอยู่กับผู้ชายแปลกหน้าสองต่อสองนาน

“เออ คุณ” จู่ๆ ม่านมุกก็ถูกคิดบางอย่างขึ้นมาได้

“ครับ?” ชายหนุ่มเลิกคิ้วหนาขึ้นเล็กน้อยและรอฟังว่าเธอจะพูด
อะไร

“ขอยืมมือถืออีกรอบได้ไหมคะ”

“อ้อ ได้ครับ” เขาล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงสแล็กและหยิบ
โทรศัพท์มือถือออกมาให้ตามที่เขาต้องการ

“ขอบคุณค่ะ”

“จะลบประวัติการโทร. เหรอ” ดวงตาสีเข้มมองมาอย่างรู้ทัน
ริมฝีปากหยักลึกสีระเรื่อยกยิ้มน้อยๆ

“ใช่ค่ะ” ม่านมุกตอบตรงๆ เพราะเขาจะได้ไม่ต้องมีความหวัง
ในตัวเธอ

“ผมไม่โทร. ไปจีบหรือก่น่า คุณมีแฟนแล้วนี่” ดุลยวัตพูดพลาง
ลอบสังเกตุท่าทีของอีกฝ่าย

หญิงสาวทำหน้าที่เหลือเล็กน้อย “แฟน?”

“ก็...หมอบรินซ์ไง หรือว่าไม่ใช่”

“อ้อออ ใช่ เฮ้ย!...” ม่านมุกทำตาโตพร้อมยกมือขึ้นมาปิดปาก
ชยลละ มัวแต่คิดว่าจะทำยังไงให้เขาไม่มาอวดแวดเลยรีบตอบไป
แบบนั้น ลืมไปว่าอิตานีอาจจะเป็นพี่ชายหรือน้องชายของหมอบรินซ์
ก็ได้ แล้วถ้าเกิดเขาเป็นพี่น้องของหมอบรินซ์จริงๆ ก็ต้องรู้เรื่องแฟน
หมอบรินซ์แน่นอน โอ๊ย ฉันจะโปะะแตกใหม่เนี่ย

บิวตีบล๊อคเกอร์สาวเสียวสันหลังวาบๆ

ไม่หรือก่น่า เขาคงไม่ใช่พี่น้องหมอบรินซ์หรือก ก็แค่บังเอิญหน้า
คล้ายกัน (มากกก) เท่านั้นแหละ อย่าเล็กลักคะม่านมุก

“ตกลงใช่หรือไม่ใช่” แพทย์หนุ่มมองใบหน้าใสพลางหรือตาลง
น้อยๆ

“ใช่ หมอบรินซ์คือแฟนฉัน ฉันคือแฟนหมอบรินซ์ และเราก็รัก
กันมากด้วย” เธอตอบเสียงจะฉาน ในเมื่อถอยหลังไม่ได้แล้วก็ต้องไป
ให้สุด!

“แล้วเขาหน้าคล้ายผมหรอ ทำไมตอนผมเปิดประตูเข้าไป
คุณถึงเรียกผมว่าหมอบรินซ์” คนตัวโตถาม แวดตาที่มองมาคล้าย
กำลังจับผิด

ม่านมุกยกไหล่ก่อนจะโกหกตาใส “เปล่า ฉันแค่คิดว่าไม่น่าจะ
มีคนอื่นเปิดประตูเข้ามา นอกจากหมอบรินซ์”

‘แล้วทำไมต้องมาชักใช้ไล่เสียงฉันด้วยเนี่ย’

“อ้อ” ดุลยวัตพยักหน้าเบาๆ พร้อมกับจูดรอยยิ้มที่เดาความหมายไม่ได้ขึ้นที่มุมปากทั้งสองข้าง

หญิงสาวหันหน้าไปทางอื่น เพราะไม่อยากมองหน้ากวนๆ ของอีกฝ่าย จากนั้นก็ลบประวัติการโทร. ล่าสุดออกจากสมาร์ตโฟนของชายหนุ่ม และยื่นเครื่องมือสื่อสารคืนให้เขา

“นี่ค่ะ”

“ลบแล้วหรือครับ” ดุลยวัตยังไม่ยอมรับโทรศัพท์มือถือก็กลับไป

“อือฮี้”

“ผมเสียเปรียบนะเนี่ย” คนตัวโตทำเสียงอ่อน

“เสียเปรียบยังไง”

“ก็...ผมไม่มีเบอร์คุณแล้ว แต่คุณยังมีเบอร์ผมอ๊ะ ผมกลัวคุณโทร. มาจีบ”

“ฉันมีแฟนแล้ว จะโทร. ไปจีบคุณเพื่อ?” ม่านมุกหมั่นไส้ดวงตาวิบวับคู่นี้ที่สุด เห็นแล้วอยากจะทำอะไรจี้มจริงๆ เลย ฮี๊!

“ตกลงมีแฟนแล้วจริงๆ?” เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาเล็กคิ้วหนาขึ้น

“จริงสิ” หญิงสาวยืนยันหนักแน่น “แล้วก็ช่วยรับมือถือของคุณกลับไปได้แล้วค่ะ ส่วนเบอร์ของคุณที่อยู่ในเครื่องฉัน เดี่ยวฉันจะลบออกให้”

“ช่วยเข้าไปในไอจีของผมได้ไหมครับ”

“...” บิวตีบิล็อกเกอร์สาวขมวดคิ้วเรียวเข้าหากัน เพราะจู่ๆ เขาก็เอ่ยขึ้นแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“ผมอยากให้คุณดูอะไรหน่อย”

“ดูอะไร” ม่านมุกมองชายหนุ่มอย่างไม่ไว้ใจ

“ดูผมกับพี่ชาย”

“ให้ฉันดูทำไม” งงจริงๆ นะเนี่ย

“พี่ชายผมชื่อปริญ และเป็นหมอ ผมอยากรู้ว่า...แฟนคุณกับพี่ชายผมเป็นคนเดียวกันหรือเปล่า”

ฉิบหายละ!

ม่านมุกเริ่มร้อนรอนขึ้นมาจริงๆ เพราะนอกจากเขาจะหน้าเหมือนหมอปริญแล้ว ยังมีพี่ชายชื่อปริญที่เป็นหมออีก แต่...พี่ชายเขากับหมอปริญของเธอคงไม่ใช่คนเดียวกันหรอกเนอะ

บนโลกใบนี้มีเรื่องบังเอิญเกิดขึ้นมากมาย ผู้ชายคนนี้ก็แค่บังเอิญหน้าเหมือนหมอปริญ บังเอิญมีพี่ชายชื่อปริญ แล้วก็บังเอิญ...บังเอิญว่าพี่ชายเขาเป็นหมอเหมือนหมอปริญ

บังเอิญหลายเรื่องเนอะ

แหม...ก็แค่สามเรื่องเอ็งงง ธรรมดา้าา ไม่เลี้ก่ล้ก่เลยค่า แค่เหงื่อแตกเบาๆ

“เขาทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลเลศิรักษ์” ดุลยวัตให้ข้อมูลเพิ่มเติมสะ! โรงพยาบาลเลศิรักษ์นั่นแหละ หมอปริญก็ทำงานอยู่ที่นั่นแหละ!

อย่าแตกตื่นสิม่านมุก มันก็แค่เรื่องบังเอิญเรื่องที่อยู่กันที่นั่น ที่นั่นอาจมีหมอชื่อปริญหลายคนก็ได้ปะ

ม่านมุกพยายามคิดเข้าข้างตัวเองสุดฤทธิ์

4

ม่านมุกโป๊ะแตก

“คุณ พังผมอยู่หรือเปล่า” ดุลยวัตเรียกเมื่อเห็นเธอเงยไป

“เออ...ค่ะ”

“ไอ้แพท ไอ้มิลค์ ทำไมพวกแกเดินซำกั้นจังเนี่ย” นาที่นี้ม่านมุก
อยากให้เป็นมาถึงไวๆ เหลือเกิน

“เปิดไอจีผม”

“ไม่”

“เปิด”

“ไม่!”

“งั้นเอามือถือมานี้ ผมเปิดให้เอง” แพทย์หนุ่มยื่นมือออกไปขอ
สมาร์ตโฟน

“ทำไมคุณต้องอยากรู้ด้วยว่าแฟนฉันกับพี่ชายคุณเป็นคน
เดียวกันหรือเปล่า” บิวตีบลิ๊กเกอร์สาวยังไม่ยอมคืนโทรศัพท์มือถือ
ให้เจ้าของ

“มีผู้หญิงชอบแอบอ้างว่าเป็นแฟนพี่ชายผม”

เสียงเรียบและดวงตาคมวาวที่มองมาทำให้หญิงสาวหายใจ
ไม่ทั่วท้องเอาเสียเลย

“...” ม่านมุกกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น

“แต่ถ้าหมอบรินซ์แฟนคุณไม่ได้ชื่อ ปริญญ์ ภัทรไพศาลสกุล ก็
แล้วไป” เจ้าของไบหน้าหล่อเหลาว่าต่อ

ดวงตากลมโตเบิกกว้างเมื่อได้ยินชื่อและนามสกุลที่เขาเอ่ยออก
มา นั่นก็หมายความว่าผู้ชายคนนี้เป็นน้องชายของหมอบรินซ์นะสิ!

“ว่าไงครับ ไช้หรือไม่ใช่” ดุลยวัตมองอย่างคาดคั้น

“เอ่อ...” ไบหน้าจิ้มลิ้มก้มงุด

ฮือ จะตอบยังไงดีเนี่ย ถ้าตอบว่าใช่ เขาก็ต้องรู้ว่าเธอโกหก แต่
ถ้าตอบว่าไม่ใช่ มันก็ไม่ได้อะ เพราะเธอวางแผนจะจีบหมอบรินซ์ และ
ถ้าได้เป็นแฟนกัน เขาก็ต้องพาเธอไปแนะนำให้คนในครอบครัวรู้จัก ซึ่ง
รวมถึงผู้ชายคนนี้ด้วย โอ๊ย ไม่น่าโกหกแต่แรกเลย รู้สึกว่าปมที่ผูกเอา
ไว้กำลังจะพันคอตัวเองตายยังไงก็ไม่รู้

“ต้องคิดนานขนาดนั้นเลยหรอ” ดุลยวัตเห็นท่าทีของคนตัวเล็ก
แล้วค่อนข้างมั่นใจว่าหมอบรินซ์ของเธอก็คือพี่ชายของเขานั่นละ

คนที่ถูกต้อนจนจนมุมเงยหน้าขึ้นสบดวงตาสีเข้มที่เปล่งแสง
แพรวพราว ก่อนจะตัดสินใจเอ่ยออกไปด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว

“ใช่ ชื่อและนามสกุลของหมอบรินซ์คือ ปริญญ์ ภัทรไพศาล-
สกุล!”

“แต่พี่ชายผมยังไม่มีแฟนนะ” ดุลยวัตแน่ใจว่าอย่างนั้น เพราะ
พี่ชายเขาไม่เคยมีความลับกับคนในครอบครัว

“ก็...ฉันโกหก ที่จริงฉันไม่ได้เป็นแฟนหมอบรินซ์” เออวะ ยอม
โป๊ะแต่วันนี้ ดีกว่าเถลต่อแล้วไปโป๊ะแตกทีหลัง เพราะนั่นจะทำให้ภาพ
ลักษณ์ของเธอแย่กว่าเดิม

“หึ ในที่สุดก็ยอมสารภาพ” แพทย์หนุ่มกระตุกยิ้มสนใจ

“แต่ฉันมีเหตุผลที่ต้องโกหกนะคะ”

“เหตุผลอะไรครับ”

“ก็...ฉันไม่อยากให้คุณจีบ เลยต้องเอาชื่อหมอบรินซ์มาอ้าง ฉัน

สาบานได้ว่าไม่เคยเอาชื่อหมอบรินซ์ไปแอบอ้างว่าเป็นแฟนที่ไหนมาก่อน นี่เป็นครั้งแรกเลย แต่ฉันก็ชอบหมอบรินซ์จริงๆ นะ และอยากจะ เป็นแฟนเขาด้วย วันนี้ได้รู้ว่าเขาโสดก็ดีเหมือนกัน” ม่านมุกชี้แจงเสียง ฉะฉาน ในเมื่อเธอจะจีบพี่ชายเขาก็ควรจะพูดความจริงกับเขา นี่เป็น ทางออกที่ดีที่สุด

“จะจีบพี่ชายผม?” คิ้วหนาที่พาดอยู่เหนือดวงตาเรียวสองชั้น เลิกขยับ

“ใช่ คุณคงไม่คิดว่าผู้หญิงที่จีบผู้ชายก่อนเป็นผู้หญิงไม่ดีใช่ไหมคะ” ผู้ชายจีบผู้หญิงที่ตัวเองชอบได้ แล้วทำไมผู้หญิงจะเป็นฝ่ายจีบ ผู้ชายที่ตัวเองชอบบ้างไม่ได้ล่ะ

“ทุกคนมีสิทธิ์จีบคนที่ตัวเองชอบ ไม่ใช่เรื่องผิด” เจ้าของเสียง ทุ่มหัวตอบ

ม่านมุกดีใจที่อีกฝ่ายไม่ใช่พวกหัวโบราณ

“ถ้าฉัน...ฉันขอจีบพี่ชายคุณนะ” สาวร่างเล็กเอ่ยอย่างตรงไป ตรงมา

“แน่ใจหรือว่าชอบเฮียบรินซ์จริงๆ” เขามองเธอด้วยสายตาไม่ ไว้ใจ ท่าทางเหมือนจะหวงพี่ชายอยู่ไม่น้อย

“แน่ใจมากที่สุดเลยคะ” ม่านมุกยิ้มแฉ่ง เธอรู้ว่าความรักไม่ใช่ แค่เรื่องของคนสองคน แต่ยังต้องผ่านด่านคนในครอบครัวของคนที่เรา รักด้วย และผู้ชายคนนั้นก็คือ ‘ด่านแรก’ ของเธอ ซึ่งดูท่าทางว่าจะผ่าน ด่านยากเหมือนกัน แต่ฉันเชื่อว่าความรักไม่มีคำว่าง่ายอยู่แล้ว ยิ่งความ รักดีๆ ก็ยิ่งต้องทุ่มเทเพื่อให้ได้มันมา เธอจะใช้ความจริงใจเอาชนะใจ หมอบรินซ์และคนในครอบครัวของเขาให้ได้

“จีบเฮียบรินซ์ไม่ง่ายหรอกนะ บอกไว้ก่อน หึๆ” ดุลยวัตขู่และ หัวเราะเสียงต่ำในลำคอ

ม่านมุกประสานสายตากลับ “ฉันไม่ยอมแพ้โดยที่ยังไม่ได้เริ่ม

หรือกนะคะ”

“แล้วถ้าผมไม่ให้คุณจีบเสียละ” อีกฝ่ายถามด้วยน้ำเสียง
ทำทนาย

“ทำไมอ๊ะ คุณคิดว่าฉันเป็นคนไม่ดีเพราะฉันโกหกคุณใช่ไหม
ฉันก็อธิบายเหตุผลไปแล้วไง”

“ถามเฉยๆ”

“แล้วตกลงฉันจีบหมอบริษัทได้ไหมคะ” หญิงสาวทวงถาม
คำตอบ

ดวงตาสีเข้มฉายแววไตร่ตรองอยู่พักหนึ่ง ก่อนที่เขาจะเอ่ยขึ้น
“ถ้าคุณชอบเสียบริษัทจริงๆ...”

ม่านมุกรอพึงประโยคต่อไปอย่างจดจ่อ ถ้าเธอชอบหมอบริษัท
จริงๆ เขาก็ไม่มีปัญหาที่เธอจะจีบพี่ชายเขาใช่ไหม หญิงสาวภาวนาให้
ชายหนุ่มพูดอย่างนั้น แต่ยังไม่ทันที่เขาจะได้พูด เสียงของใครบางคน
ก็แทรกเข้ามาเสียก่อน

“ไอ้มูก เป็นไงบ้าง” พัทนี่เดินเข้ามาหาเธอพร้อมกับมทิวา สีหน้า
ของทั้งคู่เต็มไปด้วยความห่วงใย ก่อนจะเปลี่ยนเป็นประหลาดใจเมื่อ
เห็นว่าม่านมูกอยู่กับใคร

“ก็ยังปวดอยู่อ่ะแก แต่ประคบน้ำแข็งแล้วดีขึ้นกว่าตอนแรก
นิดนึง” หญิงสาวรู้สึกอุ่นใจขึ้นกว่าเดิมเมื่อเห็นหน้าเพื่อน

“สวัสดิ์ดีอีกรอครับ” ดุลยวัฑยัมให้สองสาวที่มาใหม่อย่างเป็นทางการ
มิตร

“สวัสดิ์ดีคะ”/“สวัสดิ์ดีคะ” พัทนี่และมทิวายิ้มตอบ ต่างฝ่ายต่างไม่
คิดว่าผู้ชายที่มาช่วยปฐมพยาบาลม่านมูกจะเป็นเขา

“ตอนฉันขาพลิก เขาอยู่แถวนี้พอดี เลยมาช่วยปฐมพยาบาล
นะ” บิวตีบล็อกเกอร์สาวที่แจ่มเมื่อเห็นความงุนงงบนใบหน้าเพื่อน

สองสาวพยักหน้ารับรู้ ก่อนที่มทิวาจะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงซาบซึ้ง

“ขอบคุณมากนะคะ ถ้าไม่ได้คุณ ใ้หมูกต้องแย่งแย่งๆ เลย”

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลายิ้มกว้างอย่างมีเสน่ห์ “ยินดีครับ”

“พอแล้วก็ขอบคุณ เดี่ยวฉันไปประทับต่อบ้าน” ม่านมุกบอก
ชายหนุ่มที่เธอก็ยังไม่รู้ว่าชื่ออะไร

ดูลยวัตพยักหน้าเบาๆ ก่อนเอ่ยเชิงขออนุญาต “ฉันผมพันอีแบน-
เดจให้ล่ะ”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวมองคนที่กำลังพันผ้ายืดสีน้ำตาลรอบ
ข้อเท้าให้เธออย่างคล่องแคล่ว และแม้เขาจะตัวโต แต่มือเบามาก
ทำให้เธอแทบไม่รู้สึกรึเจ็บเลย “คุณชื่อมาเท่าไรคะ เดี่ยวฉันเอาตั้งค์
ให้”

“ไม่เป็นไรครับ”

“ไม่ได้”

“ค่อยเอามาคืน” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงสบายๆ

“คืน?” ดวงตากลมโตฉายแววงงง

“ผมให้ยืม ไม่ได้ให้”

ม่านมุกคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าเบาๆ “เอานี้ก็ได้” เขา
เป็นน้องชายของหมอบริษัท ซึ่งก็คือว่าที่สามีของเธอ ยังไงก็ต้องได้เจอ
กันอีกแน่ๆ ค่อยคืนตอนนั้นแล้วกัน

พัชนีและมัทราที่ยืนฟังอยู่หันมามองหน้ากันเมื่อรู้สึกว่ามี ‘ซม-
ติงรอง’ ระวังเพื่อนสาวและชายหนุ่ม

“เสร็จแล้วครับ” ดูลยวัตลุกขึ้นยื่นมือพันผ้ายืดเสร็จ

“ขอบคุณค่ะ” ถึงแม้ม่านมุกจะไม่ค่อยชอบหน้ากวนๆ ของอีก
ฝ่าย แต่ถ้าไม่ได้เขา เธอก็คงแย่งเหมือนกัน ดังนั้นเธอเลยไม่ลังเลที่จะ
ขอบคุณชายหนุ่ม

“ถึงบ้านแล้วโทร. หาผมด้วย”

“ค่ะ”

เออีสาวและเลขาฯ สาวหันมามองหน้ากันอีกรอบอย่างแน่ใจกว่าเดิมว่ามันไม่ใช่แค่ซั่มติงรองธรรมดา แต่ซั่มติง ‘เวรี’ รองเลยละ

“แล้วคุณมายังไง” ดุลยวัตถามต่อ

“นั่งวินมาจากรถไฟฟ้าอะคะ” ปกติเวลาไปไหนมาไหนมานมุกจะใช้บริการรถไฟฟ้า และต่อมอเตอร์ไซค์รับจ้างถ้าจำเป็น เพราะสะดวกรวดเร็วกว่าขับรถเอง

“ไปส่งได้นะ” ชายหนุ่มเสนอตัว

“ไม่เป็นไรคะ เพื่อนฉันขับรถมา” พัทสนี้กับมทิวราอยู่ที่นี่แล้ว เธอไม่รบกวนเขาดีกว่า

“อ้อ โอเค ฉันผมไปละ” แพทย์หนุ่มบอก และหันไปยิ้มให้อีกสองสาว ก่อนจะถือถุงน้ำแข็งและผ้าขนหนูเดินจากไป

เมื่อแผ่นหลังหนาของคนตัวสูงลับตาไปแล้ว พัทสนี้และมทิวราก็หันกลับมามองมานมุกด้วยสายตาวិวิบ

“ฉันว่าเขาอ่อยแกว่าะ” เออีสาวบอกอย่างมั่นใจ

“อ่อยอะไร” คนที่ไม่รู้ตัวว่าโดนอ่อยขมวดคิ้วเรียวเข้าหากัน

“ก็เขาหาข้ออ้างเจอแกอีก เลยบอกให้แกอ่อยเอาผ้ายืดไปคืนแทนที่จะให้จ่ายตังค์ไง” เจ้าตัวขยายความ

“แล้วอีมุกก็โอเคด้วย แสดงว่ามันก็อยากเจอเขาอีกเหมือนกัน” มทิวราเอ่ยเสริม

“อ้อ มีบอกให้โทร. หาตจนถึงบ้านด้วย มันยังงี้ๆ อยู่ปะ ห้ามตอบว่าไม่มีอะไรนะ เพราะฉันไม่เชื่อ” พัทสนี้ดักคอเอาไว้ก่อน

“นั่นสิ แกเปลี่ยนใจจากหมอบรินซ์มาเป็นคนนี้หรือ?”

“อื้อยย ฟังก่อน มันไม่ใช่อย่างที่พวกแกคิดเลย” มานมุกยกมือขึ้นเบรกสองสาวที่คิดไปถึงไหนต่อไหน แต่สิ่งที่ทั้งคู่คิดไม่ใกล้เคียงความจริงเลยแม้แต่น้อย

“หรือแกจะเหมาสอง!” มทิวราทำตาโต

“บ้า!” ม่านมุกโยนค้อนวงใหญ่ใส่เลขาฯ สาว “ที่เอาให้ฉันโทร. หากก็เพราะมีเรื่องที่คุณกันค้างอยู่ต่างหากล่ะ”

“ก็แสดงว่าคุณกันถูกคอมมากจนต้องโทร. คุณต่อ แถมเขายังอาสาจะไปส่งแกด้วย” พัทธนีหรีตตามองเพื่อนอย่างจับผิด

“เขาเป็นน้องชายหมอบรินซ์เว้ย” บิวตีบิลลิกเกอร์สาวให้ความกระจ่างแก่เพื่อนฯ

พัธนีและมทิวราชะงักไปเส็กน้อย ก่อนที่ฝ่ายหลังจะเอ่ยขึ้นก่อน “สรุปเป็นน้องชายหมอบรินซ์จริงๆ เหรอเนี่ย” จริงๆ มทิวรา ก็ไม่ได้เซอร์ไพรส์เท่าไร เพราะเธอตั้งข้อสังเกตเอาไว้อย่างนั้นตั้งแต่แรก “อือ”

“แล้วทำไมแกต้องโทร. คุณกับเขาต่ออ่ะ” เออี่สาวที่ยังไม่หายสงสัยถามต่อ

“คือจี้...” ม่านมุกเล่าเรื่องทั้งหมดให้เพื่อนฯ ฟัง ทั้งสองจะได้ไม่ต้องเดามั่ว

...

“โอ๊ย จุดได้ตำตอมากแก็ แต่ฉันว่าแกแก้สถานการณ์ได้ดีแล้ว ละ ถ้าฉันเป็นเขา ความตรงไปตรงมาของแกก็ได้ใจฉันไปเต็มๆ อ่ะ” มทิวราว่าเมื่อฟังจบ

“เอาจริงๆ เขาไม่มีสิทธิ์ห้ามฉันหรือกะนะ แต่จะไม่แคร์เขาก็ไม่ได้ไง เพราะเขาเป็นคนในครอบครัวหมอบรินซ์ ถ้าฉันรักหมอบรินซ์ ก็ต้องรักคนในครอบครัวเขาด้วย ฉันอยากเอาชนะใจทุกคนให้ได้ ไม่ใช่แค่หมอบรินซ์คนเดียว” ม่านมุกเอ่ยด้วยน้ำเสียงและแววตามุ่งมั่น ถึงวันนี้จะโปะแตก แต่มันก็ทำให้เธอได้รู้ว่าหมอบรินซ์ยังโสดร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะจี้ถ้าเธอจะจีบเขาก็ไม่ใช่เรื่องผิด

“ดีแล้ว แต่ยังไงแกก็อย่าลืมเผื่อใจไว้ด้วยนะ” ถ้าเป็นไปได้พัธนี ก็ไม่อยากจะเห็นเพื่อนผิดหวังในความรักเป็นรอบที่สิบ ไม่ใช่ทุกคนจะ

สมหวังเรื่องความรักเสมอไป เธอจึงอยากให้เพื่อนเตรียมใจรับความผิดหวังไว้ด้วย

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงเลย ฉันผิดหวังมาตั้งเก้าครั้งแล้ว ตอนนี้แข็งแแรงกว่าวันเดอรัวแมนอีก” เจ้าของไบหน้าจิ้มลิ้มยิ้มแฉ่ง

“ล้าาา”

“เอ๊ะไอ้มุก ฉันยังไม่ได้เอามือถือแก่ให้แก่ใช่ปะ” มทิดาขวัดคิ้วเข้าหากัน

“ยัง” ม่านมุกสายหน้า

“แล้วนั้นของใคร ที่แก่ถืออยู่” เจ้าตัวว่าพลางพยักพยิด

บิวตีบิล็อกเกอร์สาวมองตามสายตาเพื่อน แล้วก็พบว่า...เธอยังไม่ได้คืนสมาร์ตโฟนให้ผู้ชายคนนั้น!

ธรรศและกรวิษญ์กำลังร้องคาราโอเกะกันอยู่ตอนทีดูลยวัต

เปิดประตูเข้าไปในห้อง

สองหนุ่มมุกดริ่งเพลงและหันมามองเจ้าของร่างสูงโปร่งเป็นตาเดียว ก่อนคนที่อาวูไสสุดในห้องจะถามขึ้น

“ไปเข้าห้องน้ำถึงไหนวะ โคตรนาน”

“พอดีมีคนซื้อเก้าอี้พริกอะพี๋ ผมเลยไปช่วยปฐุมพยาบาล” เขาตอบพลางเดินไปนั่งลงข้างรุ่นพี่หนุ่ม

“อาการไม่รุนแรงมากใช่ไหมวะ” ธรรศคิดว่าเคลสนี้ น่าจะบาดเจ็บแค่ระดับหนึ่งหรือสอง เพราะส่วนมากคนไข้ที่บาดเจ็บถึงระดับที่เส้นเอ็นขาดมักจะเป็นพวกนักกีฬาซึ่งมีการปะทะรุนแรง และต้องใช้ซื้อเก้าอี้มากกว่าคนปกติ

“ครับ แค่ระดับสอง” อุปกรณปฐุมพยาบาลอย่างผ้าขนหนูและน้ำแข็งนั้น ดุลยวัตไปขอมาจากเด็กเสิร์ฟ ส่วนผ้ายืดสีน้ำตาล เขาเดินไปซื้อที่ร้านสะดวกซื้อตรงข้ามร้านลาบจำโฮม

“คุณึกว่ามัวจิบหญิงอยู่” กรวิชญ์แซวเพื่อน

“ถ้ามีน่ารักๆ มาให้จิบก็ดีสิวะ” แพทย์หนุ่มยิ้มทะเล้น

“สาวๆ ห้องเบอร์ห้าไง มึงบอกที่น่ารักนี่” ว่าไปแล้วธรรมชาติก็อยากเห็นหน้าสาวๆ กลุ่มนั้นเหมือนกันว่าจะน่ารักจริงอย่างที่รุ่นน้องบอกไหม

เมื่อเอ่ยถึงสาวๆ ห้องเบอร์ห้า ใบหน้าจิ้มลิ้มของสาวร่างเล็กที่แอบอ้างว่าเป็นแฟนพี่ชายเขาก็ลอยเข้ามาในความคิด บุคลิกและหน้าตาของเธอทำให้ดุลยวัตอดนึกถึง ‘ใครคนหนึ่ง’ ไม่ได้

“ก็น่ารัก แต่ไม่ใช่สเปกผม” หมอหนุ่มยกไหล่

ธรรมชาติและกรวิชญ์รู้ว่าเจ้าตัวชอบผู้หญิงสไตล์เรียบริ่อย อ่อนหวาน เป็นแม่บ้านแม่เรือน ซึ่งจนถึงปัจจุบันดุลยวัตก็ยังตามหาผู้หญิงคนนั้นไม่เจอ

“เดี๋ยวอาจจะมีคนโทร. เข้ามาเครื่องพี่ธรรมชาตินะ” ดุลยวัตเปลี่ยนเรื่องและเอื้อมมือไปหยิบเปาะเปี๊ยะทอดมาใส่ปาก

“หา?” รุ่นพี่หนุ่มทำหน้าง

“จะมีคนโทร. เข้าเครื่องพี่” ดวงตาคนพูดเปล่งแสงพราวระยับ

“นี่นอกจากเป็นหมอกระดูกแล้วมึงยังเป็นหมอดูด้วยหรอไฉ่เคยรู้ได้ไงวะว่าจะมีคนโทร. เข้าเครื่องกู”

ดุลยวัตไม่ตอบ แต่กลับจุกยิ้มเจ้าเล่ห์ขึ้นที่มุมปากทั้งสองข้าง

“อะไรของมึงวะ” ธรรมชาติเกาหัวแกรกๆ

“เดี๋ยวผมเล่าให้ฟัง”

5

ตั้งใจลืมหือลืมหจริง ๆ

ยี่สิบนาทีผ่านไป

ม่านมุกและเพื่อนๆ ยังคงนั่งอยู่ในสวนบริเวณหน้าห้องน้ำเหมือนเดิม บิวตีบล๊อคเกอร์สาวหันไปมองทางเดินเป็นระยะ แต่ก็ไม่เห็นวีแวนเจ้าของโทรศัพท์แม้แต่บ่อย

“ฉันว่าเขายังไม่รู้ตัวแน่ๆ ว่าลืมหือถือไว้กับแก ไม่งั้นคงรีบกลับมาเอาแล้วละ” เลขาฯ สาวว่าพลางยกมือขึ้นกอดอก

“นั่นดิ” พชณีพยักหน้าสับสนุน “แกโทร. ไปบอกเขาเลยดีกว่าว่าลืมหือโทรศัพท์ จะได้ไม่ต้องเสียเวลานั่งรอ เพื่อนอยากแดนซ์ต่อแล้วอ๊ะ”

“โอเค” ม่านมุกกำลังจะทำตามที่เพื่อนบอก แต่ก็ถูกคิดบางอย่างขึ้นมาได้ “เดี๋ยวนะไอ้แพท มือถือเขาอยู่กับฉัน แล้วฉันจะโทร. บอกเขาได้ไงวะ”

“เออวะ ลืมไป” เจ้าตัวหัวเราะแห้งๆ

“นี่ๆ คิดออกละ มือถือเขาตั้งรหัสผ่านไว้ใหม่ ถ้าไม่ แกลองโทร. ไปเบอร์ล่าสุดที่เขาโทร. ออกติ เผื่อเขาจะอยู่ด้วยกัน” มติราที่ปิ้งไอเดียดีๆ เสนอขึ้น

บิวตีบล๊อคเกอร์สาวลองแตะหน้าจอสมาาร์ทโฟน ก่อนจะพบว่า...

“เขาไม่ได้ตั้งรหัส” ดวงตากลมโตเป็นประกายพริบพราวขึ้น
“จันโทร. เลย” มทิวราว่า

มานมุกพยักหน้า ก่อนกดโทร. หา ‘พีธรรศ’ ซึ่งเป็นเบอร์ล่าสุด
ในประวัติการโทร. เสียงสัญญาณดังอยู่แค่สองครั้งก็มีคนรับสาย

“สวัสดีครับ” เสียงทุ้มห้าวตอบกลับมา

“สวัสดีค่ะ คุณธรรศใช่ไหมคะ”

“ไม่ใช่ครับ”

“...”

“ผมเดย์”

สาวร่างเล็กทำหน้าง เธอกดโทร. หาคนที่ชื่อธรรศ แล้วทำไม
กลายเป็นคนที่ชื่อเดย์รับสายเนี่ย

“น้องชายเสียปริญไง”

เมื่อได้ยินประโยคต่อมา มานมุกก็หายสงสัย “อ้อ คุณนั่นเอง”

“ผมลืมมือถือไว้กับคุณใช่ปะ” อีกฝ่ายถามต่อ

“ใช่ คุณอยู่ไหนเนี่ย”

“ออกมาจากร้านแล้วครับ เพิ่งรู้ตัวว่าลืมตอนคุณโทร. เข้ามา
นี่แหละ”

นี่แสดงว่าตอนเจอกันหน้าห้องน้ำ อีกฝ่ายกำลังจะกลับสินะ
แต่บังเอิญเธอขาพลิก เขาเลยต้องช่วยปฐมพยาบาลก่อน

“อ้าว แล้วมือถือคุณล่ะคะ จะกลับมาเอาไหม”

“คุณจะอยู่ที่ร้านอีกนานไหมครับ”

“ก็...” หญิงสาวพลิกข้อมือดูนาฬิกา “น่าจะอีกประมาณชั่วโมง
นี่ค่ะ”

“อืม...พอดีผมขับรถออกมาไกลแล้ว คงย้อนกลับไปเอาไม่ทัน
เพราะอีกฝั่งรถติดมาก”

“จัน...เดี๋ยวฉันฝากไว้ที่ร้านก็ได้ค่ะ” มานมุกเสนอทางออก

“ฝากไว้กับคุณดีกว่าครับ ปลอดภัยกว่า เฮ้ย คุณ แค่นี้ก่อนนะ เบตเครื่องนี้จะหมดแล้ว เดี่ยวถึงบ้านแล้วผมโทร. หากอีกที อย่าปิดเครื่องนะครับ”

“เฮ้” สาวร่างเล็กทำหน้ามู๋ เพราะคุยกันไม่ทันรู้เรื่อง สายก็ตัดไปแล้ว

สรุปว่า...เธอต้องเอาโทรศัพท์มือถือของเขากลับบ้านด้วยสินะ

ม่านมุกกลับมาถึงคอนโดย่านทองหล่อตอนสี่ทุ่มครึ่ง โดยมีพีชนี่ขับรถมาส่ง

เออีสาวเดินไปซื้อน้ำแข็งหลอดจากร้านแม็กซ์แวลดูตรงข้ามคอนโด ก่อนประคองเพื่อนขึ้นมาส่งที่ห้องพัก จากนั้นเตรียมอุปกรณ์ประคบข้อเท้าอย่างกะละมังสำหรับใส่น้ำแข็งและผ้าขนหนูผืนเล็กออกมาให้คนเจ็บที่นั้งรออยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น

“ขอบใจมากแแก เดี่ยวฉันจัดการตัวเอง แกกลับไปพักผ่อนเถอะ” ม่านมุกบอกเพื่อน

“แน่ใจนะว่าไม่ให้อยู่ด้วย เผื่อแกอยากเข้าห้องน้ำ หรืออยากหยิบอะไรไป”

“ฉันพอเดินได้ เดี่ยวค่อยๆ กระดืบๆ ไป ไม่ต้องห่วง”

เมื่อเพื่อนว่าอย่างนั้น พีชนี่ก็ไม่เข้าซี่ “โอเค จังฉันกลับละนะ ถ้ามีไรก็โทร. หาแล้วกัน”

“จ้า ขับรถดีๆ นะ” ม่านมุกโบกมือลาเออีสาว ก่อนถามอย่างนึ๊งนึ๊งได้ “เฮ้อ แกเอาคีย์การ์ดมาปะ”

ที่คอนโดนี้ใช้ระบบลิฟต์แบบล็อกชั้น ซึ่งต้องสแกนคีย์การ์ดก่อนกดลิฟต์ทั้งตอนขึ้นและลง เธอให้คีย์การ์ดและกุญแจห้องสำรองไว้กับเพื่อนสนิททั้งสองคน เผื่อว่าเกิดอะไรฉุกเฉินจะได้มาช่วยเหลือกันได้ พีชนี่และมะทิวากี้ให้คีย์การ์ดกับกุญแจห้องสำรองของตัวเองไว้กับเธอ

เช่นกัน แต่ที่มานมุกถามก็เพราะว่าถ้าพีชนี่ลืมคีย์การ์ด เธอจะได้ไปส่ง
อีกฝ่ายที่ลิปต์

“ฉันเอาไว้ในกระเป๋าตลอดอยู่แล้ว” เธอเอื้อมมือไปล้วงกระเป๋า

“โอเค งั้นฉันไม่ไปส่งกันนะ”

“จ๋า คินนี่ก็ประคบน้ำแข็งวนไป จะได้หายเร็วๆ”

เมื่อพีชนี่กลับไปแล้ว มานมุกก็แกะผ้ายัดสีน้ำตาลที่พันข้อเท้า
อยู่ออก และใช้ผ้าขนหนูห่อน้ำแข็งมาประคบจุดที่บาดเจ็บเพื่อลด
อาการปวดและบวม

ว่าแต่...ไหนอีตาเคยบอกว่าจะโทร. มาตอนถึงบ้าน เขาน่าจะ
ถึงบ้านก่อนเธอนานแล้วปะ ไม่เห็นโทร. มาเลย

กริ่ง กริ่ง

ดวงตากลมโตวัดไปมองสมาร์ทโฟนสองเครื่องที่วางคู่กันอยู่
บนโต๊ะกลาง เครื่องที่กำลังส่งเสียงร้องคือเครื่องของ ‘อีตาเคย’ นั่นเอง
เบอร์ที่โทร. เข้ามาไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในเครื่อง แต่ก็น่าจะเป็นเจ้าของ
โทรศัพท์นั่นแหละที่โทร. เข้ามา

“สวัสดีค่ะ”

“หวัดดีครับ นี่เคยนะ” เสียงทุ้มห้าวดังมาตามสาย

“ค่ะ” ตายยากจริงๆ นะ

“ถึงบ้านยังครับ” แทนที่จะรีบเข้าเรื่อง แต่เขากลับถามไปเรื่อง

อื่น

“ถึงแล้วค่ะ”

“ได้ประคบน้ำแข็งต่ออย่างที่ผมบอกหรือเปล่า”

“ค่ะ นั่งประคบอยู่นะ”

“แล้วยังปวดข้อเท้าอยู่ไหม”

“ค่ะ”

“ปวดมากไหม”

‘แหม ชักอาการยังกับเป็นหมอละนะ’ ม่านมุกแอบจิกกัด
อีกฝ่ายในใจ

“ก็มากอยู่”

“งั้นกินยาแก้ปวดเลยครับ ที่บ้านมีหรือเปล่า” คนปลายสาย
แนะนำ

“มีค่ะ เดี่ยวกิน” จากนั้นม่านมุกก็รีบดึงเข้าประเด็นทันที “เรื่อง
มือถือจะเอาไปไหนคะ”

“อืม...” ชายหนุ่มทำเสียงครุ่นคิด ก่อนจะถาม “บ้านคุณอยู่
ไหนอ่ะ”

คิ้วคู่สวยขมวดเข้าหากันเล็กน้อย “ถามทำไมคะ”

“ก็...เดี๋ยวพຽ່งนี้ผมไปเอามือถือที่บ้านคุณไปคืนครับ ไม่ได้ไปไหน
ใช่ไหม” พຽ່งนี้ที่เขาว่าก็คือวันเสาร์นั่นเอง

“ไม่ได้ไปไหนค่ะ แต่คุณไม่รีบเหรอ เพื่อมีคนโทร. เข้ามาอ่ะ
เดี๋ยวฉันเรียกเมสเซนเจอร์ให้เอาไปส่งที่บ้านตอนนี้เลยก็ได้” ม่านมุก
ไม่อยากจะเก็บของสำคัญของคนอื่นไว้กับตัวนาน

“ไม่เอา ผมไม่ไว้ใจเมสเซนเจอร์ เกิดเขาโอนเงินออกจากบัญชี
ผมหมดจะทำไ้ เอาไว้กับคุณปลอดภัยสุดแล้ว”

“แล้วไว้ใจฉันเหรอ รู้สึกว่าเราก็เพิ่งเจอกันแค่ครั้งเดียวเองนะ
ตอนนี้ฉันอาจจะแอบโอนเงินคุณเข้าบัญชีตัวเองหมดแล้วก็ได้”

“ผมรู้ว่าคุณไม่ทำอย่างนั้นหรอก เพราะคุณกำลังจะจีบพี่ชาย
ผม ถ้าคุณแอบโอนเงินผม ผมจะบอกเฮียปริญว่าคุณเป็นพวก
มิจฉาชีพ” อีกฝ่ายชูด้วยน้ำเสียงเอาจริง

“งั้นคุณไปบอกหมอปริญได้เลยคะว่าฉันเป็นผู้หญิงที่ดีมากกก
เพราะฉันไม่ได้ยุ่งกับโทรศัพท์คุณเลย อ้อ แล้วรู้ไหมว่าโทรศัพท์มือถือ
มันตั้งรหัสผ่านได้”

“อืม”

“แล้วทำไมไม่ตั้งคะ”

“ขี้เกียจอะ”

มานมุกทำหน้าระอา “นี่ แค่ตั้งรหัสมันไม่ได้ใช้เวลาเกินห้านาทีปะ นี่คุณโชคดีนะที่ลืมไว้กับฉัน ถ้าทำหายที่อื่นป่านี่เงินหายหมดบัญชีละ”

“นั่นสิ โชคดีจริงๆ เลย แต่พวกแอปธนาคารผมก็ตั้งรหัสนะ”

เพราะมันบังคับให้ตั้งนะสิ ไม่งั้นเขาก็คงไม่ตั้งหรอก “แต่ถ้าคุณตั้งรหัสผ่านเครื่องด้วย มันก็จะยิ่งปลอดภัยมากขึ้นอีก เอากลับไปแล้วก็ตั้งรหัสผ่านด้วยนะคะ เพราะคราวหลังอาจจะไม่ใช่แบบนี้ก็ได้” หญิงสาวบอกอีกฝ่ายอย่างหวังดี

“รับทราบครับ แต่คุณไม่ได้เข้าไปดูอะไรในมือถือผมจริงๆ อ๊ะ” ปลายสายถามด้วยน้ำเสียงไม่อยากเชื่อ

“จริงสิ”

“ค่อยสบายใจหน่อย ผมกลัวคุณจะเห็นรูปลับกับคลิปลับของผม”

หา? อะไรนะ

รูปลับ?

คลิปลับ?

นี่อย่าบอกนะว่าอิตาเคยถ่ายรูปไปแล้วก็คลิปไปตัวเองเอาไว้ อีคนบ้า นี่นกาม ลามกที่สุด!

‘ว่าแต่...ก็อยากดูอยู่นะ’ บิวตีบลิ๊อคเกอร์สาวยิ้มกริ่มกริ่มดวงตากลมโตทอประกายวิบวับ

‘บ้า ไม่อยากดูสักหน่อย’ คิดอะไรออกไปเนี่ย ใส่มองบ้า มานมุกต่อว่าสมองที่น่าจะรวนเพราะชาวพลิก

“ฉันไม่อยากดูหรอกคะ เพราะมันคงไม่มีอะไรน่าดู” ถ้าเป็นของหมอบรินซ์ก็ว่าไปอย่าง

“ไม่อยากจะดูก็ดีแล้ว ว่าแต่ว่าที่พี่สะใภ้ชื่ออะไรอะครับ ผมจะได้เรียกถูก”

“...?” ชายหนุ่มเปลี่ยนเรื่องเร็วจนเธอตามไม่ทัน

ว่าที่พี่สะใภ้เธอ หมายถึง...อ้อ หมายถึงเธอสินะ สมองของ ม่านมุกใช้เวลาประมวลผลอยู่ห้าวินาที ก่อนที่จะเข้าใจ

“เรียกมุกก็ได้ค่ะ”

“มาจากอะไร ไช้มุกเธอ”

“ม่านมุก”

“อ้อ ชื่อเพราะดี ผมดูลยวัตนะ”

บอกทำไม ไม่ได้ถามสักหน่อย “นี่ กลับมาเรื่องโทรศัพท์ต่อก่อนไหมคะ” อีตานี่พาเธอออกทะเลอยู่เรื่อย คินนี่จะสรุปได้ไหมเนี่ย

“อ้อ จริงด้วย ตกกลางบ้านคุณอยู่ที่ไหน”

“อยู่คอนโดค่ะ ไม่ได้อยู่บ้าน”

“แล้วคอนโดอยู่ที่ไหนครับ”

อิม...ก็แค่บอกว่าคอนโดอยู่ที่ไหน ไม่เป็นไรหรอกมั้ง เขาก็ไม่รู้ว่าเธออยู่ห้องไหนอยู่ดี หรือถึงรู้ก็ขึ้นมาไม่ได้ปะ ในเมื่อลิฟต์มันเป็นระบบ ล็อกชั้น คนที่มีคีย์การ์ดเท่านั้นที่จะขึ้นและลงได้ และขึ้นลงได้เฉพาะชั้นที่ตัวเองอยู่และชั้นส่วนกลางเท่านั้นด้วย

เมื่อคิดได้ดังนั้น ม่านมุกจึงตอบปลายสาย

“ทองหล่อค่ะ” สาวร่างเล็กบอกชื่อคอนโดและซอยที่คอนโดตั้งอยู่

“อ้าว บ้านผมก็อยู่ทองหล่อเหมือนกัน แต่ตอนนี้ดิ๊กแล้ว พุ่งนี้เข้าค้อยไปเอาดีกว่า”

หญิงสาวที่กำลังจะบอกว่า ‘งั้นมาเอาตอนนี้เลย’ ชะงัก เพราะอีกฝ่ายเอยด์กทางไว้แล้ว จึงเปลี่ยนคำถาม

“แล้วถ้ามีคนโทร. เข้ามาล่ะ”

“หลังวางสายคุณปิดเครื่องเลย เดี่ยวมันจะโอนสายมาเครื่อง
สำรองของผม เอ๊ะ แต่ผมก็จะติดต่อคุณไม่ได้ดี เพราะไม่มีเบอร์คุณ
แล้ว ฉันขอเบอร์คุณอีกรอบได้ไหมครับ”

“เอ่อ...”

“คุณเป็นว่าที่พี่สะใภ้ผม ยังไงก็ต้องติดต่อกันอีกอยู่แล้ว เอามา
เหอะน่า”

ก็จริงของเขา ม่านมุกพยักหน้าหงึกๆ ก่อนจะบอกเบอร์โทร.
ตัวเองไป “ศูนย์แปด...”

“โอเคครับ คุณสะดวกให้ผมไปหากี่โมง”

“สักสิบเอ็ดโมงแล้วกันค่ะ”

“ครับผม”

“มีอะไรอีกไหมคะ”

“ถ้าพຽ່งนี้อาการไม่ดีขึ้นบอกผมนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ถ้ามันไม่ดีขึ้นเดี๋ยวจนไปหาหมอ”

“นี่ก็หมอ”

“หา?”

“ผมเป็นหมอ”

ม่านมุกเซอร์ไพรส์กับสิ่งที่อีกฝ่ายบอก เขาก็เป็นหมอเหมือน
พี่ชายเธอเนี่ย

“ผมเรียนจบเฉพาะทางด้านศัลยกรรมกระดูกและข้อมาโดยตรง
ด้วย เพราะฉันไม่ต้องห่วง เรื่องนี้ผมถนัด” ดุลยวัตบอกต่อ

ซึ่งมีชะมัด หญิงสาวอดหมั่นได้คนปลายสายไม่ได้ “ค่ะ เดียว
จะบอกแล้วกันว่าดีขึ้นมา ถ้าไม่มีอะไรแล้วก็แค่นี้ค่ะ”

“ครับผม แล้วเจอกันพຽ່งนี้น้ำ”

ดุลยวัตมองหน้าจอสมาร์ตโฟนที่ดับไปแล้วพร้อมยกยิ้มมุมปาก
น้อยๆ

ทุกอย่างเป็นไปได้ตามแผนที่วางไว้ ตอนนี้เขาได้รู้ทั้งชื่อ เบอริโทร. แล้วก็ที่อยู่ของเธอแล้ว ต่อไปก็คือ...

“หึ...” แพทย์หนุ่มหัวเราะเสียงต่ำ

เขาวางโทรศัพท์มือถือไว้บนเตียงนอน จากนั้นก็ยกมือหน้าขึ้น มาปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตสีขาวถอดออก ตามด้วยกางเกงสแล็ก และ บ็อกเซอร์สีดำเป็นชิ้นสุดท้าย เผยให้เห็นร่างสูงโปร่งที่แน่นหนึ่่นไปด้วยมัดกล้ามเนื้ออย่างคนสุขภาพดี

ดูลยวัตเดินผิวปากเข้าไปในห้องน้ำอย่างอารมณ์ดีพลางคิดถึง สิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ด้วยดวงตาเป็นประกายระยิบระยับ